

új város

az egység kultúrája

Kis apostolok
a nagyvárosban

Közösség és párbeszéd
Interjú Kiss Imrével

Életreszóló szeretettel
A Házas Hétvége jubileuma

Szentek a parlamentben?
Iginio Giordani

új város

Közlési kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163
Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számalszám:
11705008-20434836

Felélő kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Kisterenyi u. 54.

Telefon: 328-0785

E-mail: ujvaros@fokolare.hu

Adminisztráció:

ujvarosiroda@fokolare.hu

Lapszerkesztő: Bartus Sándor
Munkatársak: Arany Krisztina,
Csányi Sándor, Bakosi Viktória,
Bernáth Mária, Erhardt Ágoston,
Fábi Andzsej, id. Frivaldszky János,
Göbel Ágoston, Hortoványi Emőke,
Horváth Viktória, Körmeny Imre,
Medvey Judit, Nagy Márta, Rieth
Zsuzsanna, Sudár Balázs, Tóth Judit,
Varga Krisztina, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:
Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

RG Press Kft. Budapest

Felélő vezető: Vankó Gábor

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Éves előfizetési díj 2010-re: 4 500 Ft.
Külföldre: 37 euro
Támogatói előfizetés: 8 000 Ft.

Címnap: Kovács Gábor

Hátlap: Sudár Balázs

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: **Città Nuova** (CN).
Amerikai Egyesült Államok: **Living City**.
Argentína: **Ciudad Nueva**.
Ausztrália: **New City**.
Belgium: **Nieuwe Stad**.
Brazília: **Cidade Nova**.
Bulgária: **Nov Svjat**.
Cseh Köztársaság: **Nove mesto**.
Dánia: **Ny Stad**.
Franciaország: **Nouvelle Cité**.
Fülöp-szigetek: **New City**.
Hollandia: **Nieuwe Stad**.
Horvátország: **Novi Svijet**.
Japán: **Uno**.
Kanada: **Nouvelle Cité**.
Kenya: **New City-Nouvelle Cité**.
Kína: **San Sing**.
Kolumbia: **Ciudad Nueva**.
Korea: **Cumul**.
Lengyelország: **Nove Miesto**.
Libanon: **Cité Nouvelle**.
Litvánia: **Naujas Miestas**.
Nagy-Britannia: **New City**.
Németország: **Neue Stadt**.
Pakisztán: **Hayat**.
Portugália: **Cidade nova**.
Románia: **Oraş Nou**.
Spanyolország: **Ciudad Nueva**.
Svédország: **Enad Värld**.
Szlovákia: **Nové mesto**.
Szlovénia: **Novi svet**.
Uruguay: **Ciudad Nueva**.
Venezuela: **Ciudad Nueva**.

SZÁZSZOR JOBB

Kedves Szerkesztőség! Nagyon köszönöm a „Helyesbítés” közlését! Simon Gyöngyvér képe a szeptemberi szám hátlapján én magamban a Szentháromság élete címet adtam, mert úgy láttam, ez a kép messze túlmutat a tavirózsákon. A szeretet dinamikája, ez a cím százszor jobb az enyémnél is. Ami miatt ezt írom, a mai szentmise olvasmánya: „Mind balga ember, akiben nincs istenismeret: a látható világ szépségéből nem ismeri fel azt, aki van, és nem fogja fel az alkotásból, hogy van Alkotó.” (Bölcs 13,1-9)

Ivanics Ági – Kecskemét

ELLOPTÁK A KOCSIMAT!

A július-augusztusi számot olvasgatva a siránkozásról szóló cikket saját tapasztalatommal is alátámaszthatom. Valóban nagy segítség, ha megpróbáljuk mindenben és mindenkinben a jót látni. Siránkozhatunk, és akár bele is betegedhetünk, ha valami rossz történik velünk, de keresztényként az életre és végső célként a boldogságra vagyunk megalkotva.

Egyik vasárnap este autóval mentem szentmisére és a rákövetkező közvetítésre, amit Mindszenty József emlékére tartottak. Megerősödve a bíboros hiteles példáján, amit a hitről, a szeretetről, az állhatatosságról adott, újra igent mondván Jézusnak léptem ki a templomból. Nem akartam hinni a szememnek: az autóm nem találtam a parkolóban. Sokféle gondolat cikázott át rajtam: Mért pont az enyémet? Hogy fogok bevásárolni a nagycsaládnak, hogy fogok segíteni az édesanyámnak, aki özvegy, és vidéken él?

Amíg az egyik fiam és más ismerősök keresgélnek kezdtek a kocsit, én a parkolóban sétál-

gatva gondolkodni kezdtem: mit akar ezzel mondani a Mennyei Atya?

Mély hálát érzetem, hogy nem bír agyonnyomni, ami történt, hiszen mi ez Mindszenty József próbatételéhez képest? Én is ilyen erős hitet szeretnék, és ez rajtam is múlik.

Nem sok esélyem van új kocsira: a mostanin is a férjem halála után, az ő életbiztosításából tudtam csak megvenni. A rendőrségen még néhányszor elsírtam magam, de aztán elkezdtem tudatosan gyűjteni a helyzetből adódó pozitívumokat: Reggelente ismerősökkel, munkatársakkal utazom és jókat beszélgetünk. Szombatonként valamelyik fiam eljön velem a piacra, hogy segítsen bevásárolni. Nehéz időköt élünk, az autó pedig a legrosszabb befektetés, helyette másra költöhetek. Nem szennyezem a levegőt. Boldog vagyok, hogy lelkileg meg tudtam válni egy kincsemtől.

Nemrég a Mária Rádióból is – ahol minden második csütörtökön tapasztalatokat hallhatunk a hónap életigéjével kapcsolatosan – megkértek, osszam meg a hallgatókkal, hogyan adott erőt az ige, amikor ez a lopás történt. A műsor után többen megkerestek és megköszönték, amit mondtam. Valaki pedig felajánlotta, hogy szívesen kölcsönadja azt az autóját, amelyik az egyik kereskedésben vár eladásra. Nagyon megörültem, bár nagyobb teljesítményű és költségesebb jármű, mint az enyém volt, de így legalább csak akkor használok, amikor tényleg szükség van rá. Hálát adok a Mennyei Atyának, hogy ennyire szeret minket, és minden nehéz helyzetben testvérek vesznek körül, akik az Ő szeretetével szeretnek.

Virág Vera – Budapest

Nézőpont

5 Tisztán kegyelemből A technika tengerében

Az élet igéje

- 6 JANUÁR
Az Ő népe lesznek
- 8 AZ IGE ÉLETE
Szegénnyé tett az Isten
Monori karácsony
- 9 FEBRUÁR
Bejárat az életre

Társadalom

- 10 PAPOK ÉVE
Közösségépítő ember
- 12 A BÉKE FONTOSABB
Majdnem kétmilliárdan

Aktuális

- 14 HÍRMOZAIK
- 15 AZ IGAZSÁG KAPUI
Klímakonferencia és
lelki környezet-
szennyezés

Az egység lelkesége

- 16 ELŐTTÜNK JÁRTAK
Szentek a
parlamentben?

- 18 A LEGKISEBBEK
A Kis Jézus apostolai

Kultúra

- 20 **GYÖKEREINK**
Egy város nem elég
21 **A város, ahol élünk**

Közelkép

- 24 **MOZGALMAK**
Életreszóló szeretettel

- 26 **CSALÁDI MŰHELY**
Szüleink útja hazafelé
28 **ÖSSZEFOGÁS**
Most már büszkén
kihúzzák magukat

- 29 **KAPCSOLATOK**
Novi Svet

Megkérdeztük

- 30 **EGÉSZSÉGÜNK**
Vigyázat, jön a
...vizi pipa
31 **CSALÁDI ÉLET**
Nagyobb önbecsülés

Életmód

- 32 **BETEGEK VILÁGNAPJA**
Influenza
33 **ALKOTÓ**
Faluk és város

Utolsó oldalak

MISSZIÓ ÉS EGYSÉG

Minden évben várjuk a keresztények egységéért megrendezett nemzetközi imahetet, ami idén január 18. és 25. közé esik. Az előkészítő dokumentum világosan megfogalmazza az esemény jelentőségét: „Keresztységünk által egy test tagjai vagyunk, és arra kaptunk meghívást, hogy szeretetközösségben éljünk. Isten Jézusban egymás testvéreivé tett minket, erről kell tanúskodnunk. A keresztények egysége előmozdításának legjobb módja, ha széthúzás nélkül hirdetjük Krisztust.”

Ezt tették azon a különleges szeptemberi találkozón Németországban, amelyen magyar részről D. Szebik Imre evangélikus püspök, a MEÖT elnöke vett részt. Német testvérlapunk főszerkesztője, *Joachim Schwind* így tudósít róla:

„A padon ülő három fiatal Wittenbergben, Luther városában egyszerűen csak furcsának találta az idősödő urak öltözékeit, színekavalkádját. – Püspökök a világ minden tájáról – hangzott a felvilágosítás. – Gazdagok? – jött a spontán kérdés. – Nem különösebben. Egyesek a harmadik világból jönnek, ők elég szegények. – És mit csinálnak itt? – Kifejezik, hogy a keresztényeknek össze kell tartaniuk. – Rövid szünet után: – Az jó! – kommentálta a fiatalok egyike, nagyot kortyolva söréből.

A Fokoláre Mozgalom püspökeinek 28. Ökumenikus Találkozóját kísérő jeletet így foglalhatjuk össze másként: a reformáció szülőházájában a keresztények egzotikus jelenséggé váltak. Akkor hitelesek, ha összetartanak. A találkozón az egyik püspök Karl Rahnerre utalva ezt így fogalmazta meg: „A jövő egyháza vagy egy lesz, vagy nem lesz.”

Már az is különlegességnek számított, hogy az egyébként nem nyilvános püspöki találkozón különböző keresztény egyházakból megfigyelők is jelen lehettek. „Más egyházak itt jelenlévő püspökeivel erősebb kapcsolatunk van, mint a saját egyházam püspökeivel” – vallotta be az egyik lekipásztor a találkozó lényegére tapintva. A nyitott, bizalmas, baráti légkörben ugyanis készek voltak örömet is, fájdalmat is megosztani egymással. Ilyen környezetben semmi szükségét nem látták, hogy aggódva vagy büszkén óvják egyházaik sajátosságát.

„Lehetséges az egység, ahogy bizonyítja a találkozónk is” – hangzott el újra és újra azokban a napokban. Vagy: „Ebben a környezetben nem azt kell bizonyítanunk, miért lépünk egymás felé, hanem hogy miért vagyunk még mindig megosztottak.”

A jogi nyelvben ezt nevezik a bizonyítási kényszer megfordításának, és ideje volt már, hogy eljussunk ide. Ám nagy hiba lenne csupán a püspökökre és a teológusokra mutogatni. A többes számba ugyanis minden keresztény beletartozik. Minden egyes hívőnek, plébániai közösségnek, kis és nagy „hivatálnoknak” meg kellene tudnia indokolnia, miért vagyunk még mindig megosztottak.

Rengeteg lehetőség van a továbblépésre, amit rendkívül időszerű tudatosítanunk manapság... Az ökumenikus püspöki találkozón érdekes javaslattal állt elő *Christian Krause* püspök, a Lutheránus Világszövetség korábbi elnöke: a 2017-es Luther-évforduló alkalmával a keresztény egyházaknak közösen kellene kifüggeszteniük kilencvenöt tételt a wittenbergi vártemplom kapujára. Kíváncsi vagyok, hogy az első így hangozzon: „Tanúsítjuk a világ előtt, hogy Jézus Krisztus egyháza egy.”

a szerkesztők

TANYA KIADÓ

Régebb óta ismerünk egy szerény körülmények között élő családot. Párszor meglátogattuk őket, gyűjtöttünk nekik ruhát, élelmiszert és pénzt. Nemrég találtam egy hirdetést: „Tanya kiadó”. Rögtön eszembe jutott ez a család, akik gondolkodtak, hogy tanyára költöznének, mert nincs munkájuk, és akkor legalább az élelmük meglenne. Azóta oda is költöztek. Tele vannak reménnyel, tervekkel.

Először a koldulásban segítettem nekik, mert nem volt semmijük. Úgy indult, hogy sok-sok „nemet” kaptam. Akik tudnának, azok nem adtak. Azok közt, akik adtak, volt, aki csak a lomjaitól akart szabadulni... Tüzelőre nem adott egy fillért senki! MIÉRT? Az egyik elutasítás után sírás fogott el, ahogy letettem a telefont. Leültem, és odahelyeztem Isten elé az egész helyzetet. Ő mindent lát, mindent tud, a gondunkat viseli...

Erre megváltozott a helyzet, és elindult az élet: Érkezett pénz tüzelőre, épp egy szegényebbek közé tartozó családtól. Igazi öröm volt átvenni tőlük a ruhacsomagot, látva, mekkora szívvel készítették el, és a „mi sem természetesebb” lelkülettel mondanak le a pénzről. Tündöklött a többi között az ő adományuk. Volt, aki felajánlotta a tűzhelyét és gázipalackot is vett hozzá.

Családcsoportunk két tagja munkát keresett nekik, és úgy tűnik, sikerrel: két állás is van kilátásban. Nem érkezett viszont szőnyeg, így megbeszéltük,

hogy nálunk az egyik nem létszükséglet, nekik viszont igen, a döngölt padló miatt. A férjem sokat segített, biztatótt, ha elkeseredtem, pakolt, szállította a bútorokat.

Kapcsolat alakult a tanya tulajdonosával is, biztatót látni, ahogyan körülöleli a családot. Félre téve elfoglaltságait, éppen egy kecske levágására tanította őket, amikor odaértünk. Mi pedig pakolásztunk, ereszeket tisztítottunk, a sártengert próbáltuk járhatóvá tenni, húst vágtunk... Az egész családjuk bekapcsolódott. Nemcsak adtunk, hanem kaptunk: ízelítőt a tanyasi életből, jókedvben eltelt napot, a munka utáni kellemes fáradtság örömeit... Ennek a családnak mi leszünk a „testvér-családja” – határoztuk el –, tovább figyelünk rájuk és segítjük őket.

Mozgalmak közötti „akció” is lett ebből: a karizmatikus mozgalom, de a fokoláre lelkiség is bekapcsolódott, a tanyatulajdonossal, a családcsoporttal és egy plébániával...

V. - Budapest

HAGYOMÁNYTEREMTÉS?

Viszonylag új betelepülőként igyekeztünk minél gyorsabban, minél több szinten beépülni közösségünk életébe. Sok emberrel ápolunk élő, személyes kapcsolatot.

Nemrég egyik barátunk, Tamás az egyházközönségi levelezőlistán az után érdeklődött, nem tudna-e valaki derék magyar termelőktől nagyobb tételben, jó áron, jó krumplit beszerezni télire. Eszembe jutottak Szeged környéki gazdálkodó barátaink. Talán nekik is jót tennék, ha segítenék értékesíteni a terményeiket. Magamtól nem lett volna erőm, hogy kezdeményezzek egy ilyen akciót, de most éreztem, hogy nem szabad tétlenül elmenne mellett. Visszaírtam tehát, hogy én talán tudnék segíteni. Ízbe jött is a válasz, hogy akkor kérdezzem meg, van-e alma, hagyma és répa is.

Szegedi barátunk közvetítésével fel tudtam venni a kapcsolatot egy östermelővel, akinek krumplija, hagymája van rengeteg, az almát és a répát pedig be tudja beszerezni. Egy napnyi időt kért, hogy utánajárjon, miből mennyit tud beszerezni, mennyi pénzért. Ez-

alatt Tamás a fél falut összekürtölte, hogy lesz jó télálló zöldség és alma. Másnap már részletes listával szolgálhattunk. Tamás öt nap alatt összegyűjtötte a rendeléseket, (ami ekkorra már több mint három tonnára rúgott), én pedig közben tisztáztam a szállítás körülményeit. Következő levelünkben már az átvétel helyszínét és időpontját közöltük a megrendelőkkel.

Végül megérkezett az áru a falunkba. Munkásruhát öltöttem, segítettem a zsákokat lepakolni a teherautóról, almát mérni, könyvelni, illetve az autókhoz cipelni és berakodni az árut. Nagyon kellemes légkörben, olajozottan haladt az átvétel. Harminc vevőnek 3395 kg árut szolgáltatunk ki hárman két óra leforgása alatt.

Hogy nem csak a mi emberi erőlködésünk, hanem a Természetfölötti is benne volt ebben az akcióban, azt jelezte, hogy egyrészt olyan ütemben érkeztek a vevők, hogy gyakorlatilag senkinek nem kellett 5-10 percnél tovább várakoznia, másfelől mindenkinek volt egy-két jó szava és mosolya hozzánk. Akadt, aki így búcsúzott: „No, akkor jövőre ugyanitt!”

Lehet, hogy új hagyományt sikerült teremtenünk a településünkön? Este nagyon boldogan búcsúztunk szegedi barátainktól: megérte belevágni!

Kovács Október – Pilisszentiván

olvasói vélemény

Levelezési rovatunkban az ÚJ VÁROS szerkesztőségébe küldött levelekből, üzenetekből közlünk válogatást. Továbbra is szívesen vesszük Kedves Olvasóink véleményét, a szerkesztőség e-mail címén (ujvaros@fokolare.hu) vagy postacímünkön: 1163 Budapest, Kisterenye u. 54.

TISZTÁN KEGYELEMBOŐL

A Lutheránus Világszövetség és a Katolikus Egyház képviselői 1999. október 31-én, a Reformáció Napján közös nyilatkozatot írtak alá Augsburgban a megigazulás tanáról. A tizedik évforduló alkalmából német testvérünk interjút készített Walter Kasper bíborossal, a Keresztény Egységtörekvés Pápai Tanácsának elnökével. Ebből közlünk részleteket.

Bíboros úr, az eltelt tíz év távlatában vajon történelmi eseménynek számít a megigazulás tanáról szóló nyilatkozat?

Tíz év az egyháztörténetben rövid idő. Mégis, ha valaki áttanulmányozza a XVI. századot, a reformáció történetét, rájöhet, hogy a problémák középpontjában a megigazulás tana állt. Ennek mentén szakadt ketté végzetes módon a nyugati kereszténység. Tehát valóban történelmi áttörésnek számít, hogy egy ilyen lényeges kérdésben alapvetően újra egységben lehetünk, közösen tanúságot tehetünk és együttműködhetünk.

Mi a különlegessége ennek a nyilatkozatnak?

Az, hogy közösen kimondtuk: emberi méltóságunk, emberségünk értéke nem a cselekedeteinktől függ, hanem ajándékba kapjuk, tisztán kegyelemből. Az ember önértelmezése szempontjából ez rendkívül fontos kijelentés. Különösen a nyugati ember gondolja azt, hogy mindent megtehet, hogy mindent magától elérhet. Ennek mond ellent a megigazulás tana.

Természetesen tennünk kell érte nekünk magunknak is, ám végső soron úgy kell fogadnunk, mint ajándékot.

A második lényeges pont, hogy egy ember értékét nem lehet a cselekedetein vagy az eredményein lemérni. Az ember egészen máshonnan kapja az értékét, mégpedig Istentől.

Ezek nem teológiai finomságok, hanem alapvető megállapítások, amelyek meghatározzák az ember lényegét.

Milyen kilátások vannak a protestáns egyházakkal folytatott párbeszédben, és mik a következő lépések?

Az imént említett dokumentum kapcsán 2010 elején szimpóziumot rendezünk Rómában, ahol az érintettekkel átgondoljuk, miként léphetünk tovább közösen.

A Lutheránus Világszövetség jövőre Stuttgartban ünnepel, a Luther-évforduló is folytatódik, az Egyházak Ökumenikus Tanácsának századik évfordulójára emlékeznek Edinburgban, ahol a modern ökumenikus mozgalom megszületett. 2010

tehát valóban ökumenikus év lesz, amitől sokat várunk.

Joachim Schwind – Neue Stadt

Fordította: Sudár Balázs

A TECHNIKA TENGERÉBEN

A számítástechnika fejlődése a sok hasznos funkció mellett egyre inkább előnytelen helyzetbe hozza azokat, akik a személyes kommunikációra használnák fel.

Az e-mail gyorsaságának következménye az átgondolatlanság lett, az időbeli és fizikai távolságnak az, hogy olyan dolgokat írunk le, amelyeket szemtől szembe sosem mondanánk. Ha viszont az elektronikus levelezést problémamegoldásra használjuk, azzal lemondunk a személyességről.

Később, amikor megjelent az azonnali üzenetküldési lehetőség, a chat, azonnali reakciót tett lehetővé, ám a személytelenség ellentmondását nem oldotta fel. Egyes extra funkciói, például a fájlcsere viszont remekül kihasználhatók a számítógép feltörésére, vírusok terjesztésére. Ehhez jön a személyes találkozásoktól elvett egyre több idő.

Teljesen más kommunikációra alakultak a közösségi oldalak. Személyes kommunikációs funkcióik csak sokadrangú elemei az oldalnak, az információ jelentős része – a reklámok közti területen elhelyezett – „hírek” formájában terjed: a rendszer automatikusan láthatóvá teszi minden, az oldalon végrehajtott változtatásunkat a magunkról írt üzenetektől a fényképekhez fűzött hozzászólásainkig. Ez a funkció ráadásul legtöbbször nem kapcsolható ki. Itt tehát nem csak a személyesség és az időnk kerül veszélybe, hanem a

magánszféra biztonsága is. Számos szakember foglalkozik ugyanis azzal, hogy megbízásra feltérképezze kapcsolatainkat, tapasztalatainkat.

Mindezeket ötvözi egy új fejlesztés, a wave (hullám). Itt a közösségi oldalak híreihez hasonlóan jelennek meg üzeneteink, amelyeket utólag is bármikor átírhatunk, ám a korábbi változtatások is elérhetők maradnak. A személyes üzenetek majdnem lehetetlenné válnak. A beágyazható fájlok, miniprogramok a számítógép sebezhetőségét növelik a chatnél is magasabb szintre. És a tesztlők szinte egyöntetű véleménye szerint a wave egész embert kíván, lehetőleg napi 24 órában. A fejlesztő pedig büszkén nevezi a wave-et az e-mail utódjának.

A számítógép annak idején felkorpácsolta a kommunikációs lehetőségek állóvizét, ám lassan átcsapnak a fejünk felett a wave-ek. Érdemes odafigyelni, hogy egy eszköz vagy funkció valóban nyújt-e annyit, amennyi kockázatot a használatával vállalunk. Mindenekelőtt azonban ne feledjük, hogy a „négy szem közötti” kommunikációhoz négy szem kell. Kettő és egy monitor nem elég!

Sudár Balázs

AZ Ő NÉPE LESZNEK

„Nézd ez az Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni, és ők az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük.” (Jel 21,3)

Isten igéje ebben a hónapban megszólít bennünket: ha a népéhez akarunk tartozni, hagynunk kell, hogy Ő közöttünk éljen.

De hogyan lehetséges ez? Mit tegyünk, hogy már itt a földön megízleljük azt a végtelen örömet, amely Isten látásából fakad?

Pont ezt nyilatkoztatta ki Jézus, éppen ezért

jött: részesíteni akart bennünket abban a szeretetben, amely az Atyához fűzi Őt, hogy mi is az Ő szeretet-életüket éljük.

Mi, keresztények már mostan-

A világ nagy részén január 18. és 25. között rendezik meg az imahetet a keresztények egységéért, egyes helyeken pedig pünkösdre teszik ezt az alkalmat.

Amint tudjuk, Chiara általában az adott hónap életigéjével fűzött magyarázatot az imahétre választott bibliai részhez.

Idén a kiválasztott bibliai mondat a következő: „Ti tanúi vagytok ezeknek” (Lk 24,48). Hogy ezt jobban meg tudjuk élni, Chiara alábbi igemagyarázatát ajánljuk, mint egy „sürgető felhívást” a keresztényekhez, hogy együtt tegyünk tanúságot a világ előtt Isten jelenlétéről.

tól kezdve élhetjük ezt a mondatot, és Isten közöttünk lehet. Azonban – ahogy az egyházatyák is megerősítik -- vannak bizonyos feltételei ennek. Nagy Szent Bazil szerint Isten akaratát kell követnünk; Aranyszájú Szent János szerint úgy kell szeretnünk, mint Jézus; Studita Szent Teodor a kölcsönös szeretetben látja ezt a feltételt; Origenész pedig azt mondja, hogy a gondolatok és az érzelmek egysége által juthatunk el a szív egységére, „mely jelenvalóvá teszi közöttünk Isten Fiát”¹.

Jézus tanításából megtudjuk, mit kell tennünk annak érdekében, hogy Isten közöttünk lakjon: „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” (vö. Jn 13,34) A kölcsönös szeretetben rejlik Isten jelenlétének a titka. „Ha szeretjük egymást, bennünk marad az Isten.” (1Jn 4,12), mert „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” – mondta Jézus (Mt 18,20).

„Isten velük fog lakni, és ők az Ő népe lesznek.”

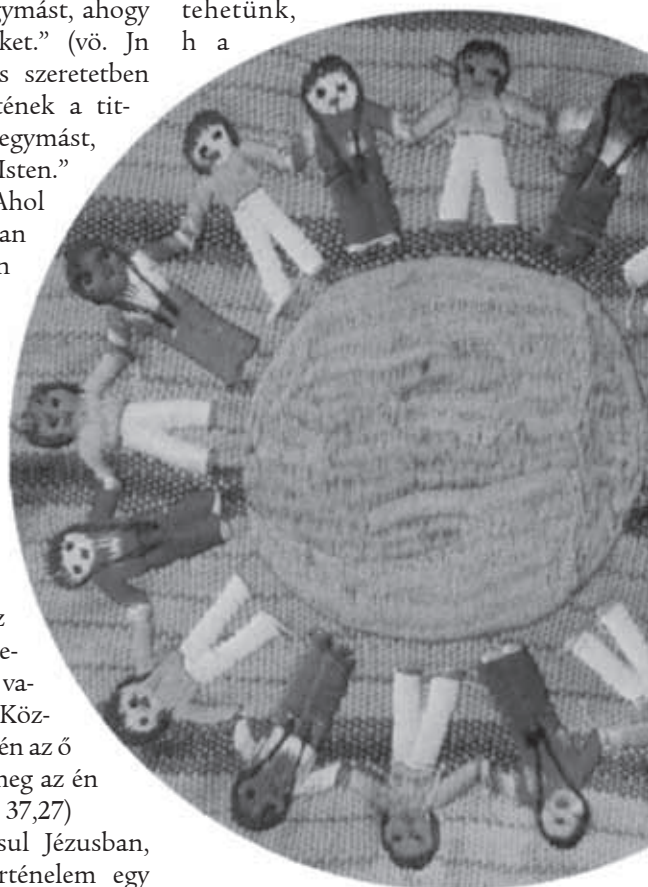
Nem is olyan távoli, nem is olyan elérhetetlen tehát az a nap, amikor beteljesedik az Ószövetség valamennyi ígérete: „Közöttük lesz lakásom, és én az ő Istenük leszek, ők meg az én népem lesznek.” (Ez 37,27)

Mindez megvalósul Jézusban, aki nemcsak a történelem egy

adott korszakában élt, hanem továbbra is jelen van azok között, akik a kölcsönös szeretet új törvénye szerint élnek, vagyis a norma szerint, amely egy néppé teszi őket, az Isten népévé.

Ez az életige tehát sürgető felhívás, főként számunkra, keresztények számára, hogy szeretetünkkel tanúságot tegyünk Isten jelenlétéről: „Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,35) Az így megélt új parancs a feltétele, hogy Jézus jelen legyen az emberek között.

Semmit sem tehetünk, ha a

D.R.

¹ Comment. In. Matth., XIII, 15, PG 13, 1131.

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

az élet igéje 2010

nincs biztosítva ez a jelenlét, mert ez ad értelmet annak a természetfeletti testvériségnek, amelyet Jézus az egész emberiség javára hozott a földre.

„Isten velük fog lakni, és ők az Ő népe lesznek.”

Tartozunk bár különböző egyházi közösségekhez, első-sorban ránk, keresztényekre vár a feladat, hogy bemutassuk a világnak az egyetlen népet sokféle nemzetből és kultúrából, nagyokból és kicsikből, betegekkel és egészségesekből. Azt a népet, amelyről el lehet mondani ugyanazt, mint az első keresztényekről: „Nézd, mennyire szeretik egymást; készek az életüket adni egymásért.”

Erre a „csodára” vár az emberiség, hogy tudjon tovább remélni; ez szükséges az előrelépéshez az ökumené területén, hogy a keresztények teljes és látható egysége megvalósuljon.

Korunk „csodája” ez, jobban mondván Jézusé, aki ott lakik övéi között, ha egyik a szeretetben, és így az egész emberiséget az egység felé vezetve képes megváltoztatni a világ folyását.

Chiara Lubich

JANUÁR

„Isten velük fog lakni, és ők az Ő népe lesznek.” (Jel 21,3)

FEBRUÁR

„Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözülni, ki-bejár és legelőt talál.” (Jn 10,9)

MÁRCIUS

„Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt: Menj innét oda! – odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.” (Mt 17,20)

ÁPRILIS

„Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11,25)

MÁJUS

„Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.” (Jn 14,21)

JÚNIUS

„Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.” (Mt 10,39)

JÚLIUS

„A mennyek országa hasonlít a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keresett. Amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amiye csak volt és megvette.” (Mt 13,45-46)

AUGUSZTUS

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésben, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45)

SZEPTEMBER

„Mondom neked, nem hétszer, hanem hetvenhétszer.” (Mt 18,22)

OKTÓBER

„Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.” (Mt 22,39)

NOVEMBER

„Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.” (Mt 5,8)

DECEMBER

„Istennél semmi sem lehetetlen.” (Lk 1,37)

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

MONORI KARÁCSONY

Már régóta élt a monori katolikus és református testvérek szívében egy ki nem mondott vágy, hogy közösen tegyenek valamit a két keresztény közösség közti szorosabb kapcsolatért.

„Színezzük be a városunkat” – ez volt a címe tavaly nyáron a gyerektábornak. Egyik este arról volt szó, hogy mit tudnánk tenni a városunkért. Akkor találtuk ki, hogy karácsonykor betlehemezhethetnénk, énekelhetnénk Monoron, hogy az emberekben még inkább elmélyítsük az ünnep hangulatát. Az előző évben ugyanis még a fenyőfa sem volt kivilágítva a város központjában. Ebbe a közös betlehemezésbe szeretnénk volna bevonni református testvéreinket is. A tábor után jött az ősz, iskola, és minden egyéb, de ezt megpróbáltuk napirenden tartani, imában hordozni.

A református fiatalokban is fölmerült, hogy szervezhetnénk egy 24 órás kosárlabda meccset. Mindannyian igent mondtunk rá, és elkezdődött a közös munka. A református segédlelkésszel folyamatos egyeztetésbe kezdünk. Először azt gondoltuk,

hogy majd a fiatalok vesznek részt ezen a napon, de aztán a családok is eljöttek mindkét részről. Délután már százötvenen voltunk. Kétóránként megálltunk és imádkoztunk. Mindig a másik felekezet két fiatalja olvasott föl a Bibliából, illetve imádkozott a saját szavaival. A hangulat szuper volt. A résztvevők többsége azt kérdezte: mikor lesz a következő?

Majd rohamos léptekkel közeledett a karácsony. Ekkor is sok megbeszélés és egyeztetés folyt: a közös betlehemezés, helyszín, kellékek, felszerelések, programok. Végül a szitáló eső ellenére gyönyörű estét tölthetünk együtt. A pásztorjátékban fiatal házások vettek részt, még élő baba is volt! A református és katolikus fiatalok pedig együtt adták a csodapatika ingyenes lelki gyógyszereit igés kártyák formájában. A közös karácsonyi ünneplésünkről a város piacán még hetek múlva is lehetett hallani az árusok dicsérő szavait. Az embereket leginkább az fogta meg, hogy a katolikus és református testvérek együtt osztották a teát és a zsíros kenyeret.

A két program után mindenki érezte, hogy az együttműködés nemcsak egyszeri alkalomra szólt. Így is lett, a református testvérekkel közös evangelizáción vettünk részt az úgynevezett Pro Christen. Ezt is együtt szerveztük, és kölcsönösen növekedtünk.

SZEGÉNNYÉ TETT AZ ISTEN

A hétfőgőz évfolyam-kiránduláson voltunk Délvidéken. Hat év alatt talán ez volt eddig a legszebb kirándulásunk, olyan egységben voltunk egymással mi, kispapok. Nem volt széthúzás, veszekedés. Igyekeztünk lemondani a saját akaratunkról, és a másikhoz alkalmazkodni. Ha egyikünk késett (utólag átgondolva: jogosan), akkor igyekeztünk elfogadni őt olyannak, amilyen.

Én folyamatosan megszegénültem. Többek között téves történelmi adatokat mondtam a szülővárosomról, Újvidékről. Sokat neveltünk ezen, de az volt a megdöbbentő, hogy éreztem: a többiek ilyen szegényként, tudatlanként is szeretnek és elfogadnak. Az előző héten is tapasztaltam, mennyire gazdag vagyok, és most végre szegénnyé tett az Isten. Nem a pénzbeli gazdagságra gondolok, hanem például, hogy nem hallgatok a másokra, inkább csak a saját dolgommal foglalkozom. Gazdag voltam, mert nem volt szükségem a másik szavaira, nem hiányzott a kapcsolat vele.

A kirándulás alatt rájöttem: ehhez sem értek, azt sem tudom... Isten hogyan tud egy ilyen embert felhasználni?! Óriási öröm volt, amikor az egyik évfolyamtársam mindezek után azt mondta: Ne aggódj Tibi! Isten tudja, miért hívott meg! Még így is fel tud használni téged! Annyira boldog voltam ezek után a szegénységem miatt, és azért, hogy elfogadnak a többiek! Az életige valóban boldogsággal tölti el az embert!

A monori közösség

Szőllősi Tibor – Újvidék

Urban Illikó fotóalbumából

BEJÁRAT AZ ÉLETRE

Jézus úgy jelenik meg, mint az isteni ígéretek beteljesítője, és válaszol a zsidó nép várákozására, melynek történelmét megpecsételte az Isten-nel kötött visszavonhatatlan szövetség.

A kapu szó egy másik képet is idéz Jézustól, amely még inkább megmagyarázza a jelentését: „Én vagyok az út, (...) senki sem juthat el az Atyához, csak általam”¹. Tehát Ő valóban út, kitárt kapu az Atya felé: Istenhez vezet.

„Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözü, ki-bejár és legelőt talál.”

De konkrétan mit jelent ez az íge az életünkben?

Sokféle következtetést vonhatunk le az evangélium különböző szakaszaiból, hasonló gondolatokat is fejeznek ki, mint a Jánostól vett idézet, de most csak a „szűk kapuról” szóló részre szorítkozunk. Ezen kell bemennünk², ha el akarunk jutni az életre.

Miért éppen ezt választottuk? Mert talán ez áll legközelebb ahhoz az igazsághoz, amelyet Jézus mond önmagáról, ez érteti meg velünk leginkább, hogy mit kell tennünk.

Mikor vált Jézus a Szentháromságra teljesen nyitott, kitárt kapuvá? Akkor, amikor úgy tűnt, hogy az Ég kapuja bezárult előtte: akkor lett Ő az Ég kapuja mindannyiunk számára.

Az elhagyott Jézus³ a kapu, amelyen keresztül megvalósul a tökéletes közösség Isten és az emberiség között: Ő semmivé vált, ezzel egyesítette Isten fiait

az Atyával. Ő az úr (az ajtónyílás), ezen át kerül kapcsolatba az ember Istennel és Isten az emberrel.

Ő tehát a szűk kapu, amely egyben kitárt kapu, és ezt tapasztalhatjuk is.

„Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözü, ki-bejár és legelőt talál.”

Jézus elhagyottságában az Atyához vezető úttá vált.

Ő már megtette a maga részét. De ha ki akarjuk aknázni ezt a hatalmas kegyelmet, mindannyiunknak hozzá kell tennünk a magunk kis részét, azzal, hogy odamegyünk ehhez a kapuhoz, és átlépünk rajta.

Hogyan? Amikor ránk tör a csalódottság érzése, amikor valamilyen megrázkódtatás ér – bármi szerencsétlenségben vagy váratlan betegségben – mindig gondolhatunk Jézus fájdalmára, akiben mindez – és ezer más szenvedés is – megtestesült.

Igen, Ő jelen van mindabban, ami fájdalom-ízű. Minden szenvedésünk az Ő egy-egy neve.

Törekedjünk tehát felismer-ni Jézust minden aggodalomban, az élet megpróbáltatásaiban, minden sötétségben, saját tragédiánkban és másokéban, a körülöttünk élő emberiség gyötrelmeiben. Mindig Ő az, hiszen magára vette mindet. Elég, ha hittel ennyit mondunk neki: „Te vagy, Uram, az egyetlen kincsem”⁴. Elég, ha konkrétan teszünk valamit, hogy enyhítsuk „az Ő” szenvedését a szegényekben és a boldogtala-

**„Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözü, ki-bejár és legelőt talál.”
(Jn 10,9)**

Sándor Balázs

nokban, hogy így átmenjünk a kapun, és rátaláljunk egy eddig ismeretlen örömrre, az élet új teljességére.

Chiara Lubich

¹ Vö. Jn 14,6

² Vö. Mt 7,13

³ Vö. Mk 15,34 és Mt 27,46

⁴ Vö. Zsolt 16(15),2

KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ EMBER

Interjú Dr. Kiss Imrével, a Szeged-Csanádi Egyházmegye helynökével, teológiai tanárral.

Bartus Sándor

Tavaly júniusban nyitotta meg XVI. Benedek pápa a Papok évét azzal a céllal, hogy a papok „örömmel és hálátelt szívvel átgondolják létük és működésük jelentőségét az egyház, valamint a társadalom életében.”

Erre az alkalomra jelent meg az olasz Città Nuova kiadványa: Gondolatok a papság évére. Kihez szól ez az interneten is elérhető összeállítás, amelynek magyar nyelvű megalkotásában közreműködött?

Elsősorban a papokhoz, de mivel a II. Vatikáni Zsinat a papokat nem elszigetelten látja, hanem Isten népének közösségében, ezért Isten egész népéhez. Az egyházban a különböző hivatások mindig megvilágítják és erősítik egymást: a papság, a szerzetesek, a világi hívők.

Novemberben részt vett egy csíksomlyói találkozón, ahová előadónak hívták meg.

Egy országos papi találkozósorozat részeként mintegy százötvenen voltak együtt mind a tizenegy egyházmegyeből, román és magyar papok, római katolikusok és görög katolikusok. Tudvalevő és

sajnálatos, hogy a magyar és a román emberek között vannak feszültségek, sérelmek, fájdalmak, és ez lecsapódik ugyanígy az egyházban is, vagy akár még a papság körében is. Most három napot nagyon testvéri légkörben töltöttünk együtt, ahol minden program két nyelven folyt nagy figyelemmel, oda-vissza fordítottak és a liturgia is két nyelven zajlott. A közösségépítés folytatódott az asztalnál is, meg a szabadidőben.

„Isten az egyetlen gazdagságunk, és végső soron az emberek őt keresik a papban” – mondta XVI. Benedek, amikor meghirdette a papság évét. A pápa azt várja, hogy a papok minél tökéletesebb lelkiéletet éljenek. Hogyan érhető el ez? Egyénileg? Közösségileg?

A pap a szolgálat embere, a szolgálat pedig a szeretet kifejeződése. A pap Jézust képviseli a világban, aki megmosta tanítványai lábát, és a szolgálatot odáig vitte, hogy a kereszten az életét adta értük. „Az

Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” – Jézus így fogalmazta meg a küldetését.

A pap ezt a mintát követve a szolgáló szeretetet gyakorolja Isten népén belül. Ám ez nem csak azt jelenti, hogy az egyes embereket szereti, hogy igyekszik gondoskodni a rászorulókról: ma a legnagyobb igény a közösségekre van, és a legnagyobb szolgálatot azzal teszi, ha elősegíti a közösségek születését. Ebben teljesedik ki a küldetése. Mert Jézus is közösséget, vagyis egyházat alapított.

A zsinat után látjuk teológiailag és a gyakorlatban is, hogy a lelkiéletet, a papi életet nem lehet magányosan élni. Feltételezi a közösséget. A papi presbitériumban a papok baráti kapcsolatban vannak egymással – erről így ír a

zsinat. Testvéri szeretettel segítik egymást a közös szolgálatban. Az egyház legmagasabb tanítói megnyilvánulása, a zsinat ajánlja a

papi közösségek különböző formáit: ha lehet, az együttlákást, ha erre nincs mód, az asztalközösséget, vagy legalább gyakori, rendszeres találkozást.

Meg kell beszélni a papi közösségek különböző formáit, mert azok egyúttal a papok megszentelődését segítik, és az egész papi testületnek a javára válnak.

A nagyvárosok, és egyre inkább a kisebb települések problémája is az emberek közti kommunikáció hiánya. A papoktól azt várják ma, hogy a kapcsolatteremtés szakértői legyenek.

Jézus a kommunikáció, a kapcsolatteremtés nagy mestere volt. Tőle kell vennünk a mintát. Ő szegénnyel és gazdaggal, bűnös-sel és írástudóval, férfival, nővel, gyermekkel, mindenkivel tudott kapcsolatot teremteni. Pál apostol példáját említeném még, aki tudott azonosulni a környezetében lévők gondjával és örömeivel, kultúrájával. A zsidók között zsidó, a görögök között görög lett, a gyöngék közt gyönggév, mindenkinek mindenévé lett. Ez az eggyé váló magatartás segít a dialógusban, a kapcsolatteremtésben. Ezen kívül, azt hiszem,

a pap akkor tud kapcsolatot teremteni, ha őszinte, ha meg tudja osztani a saját személyes életét is az ígéhirdetésben vagy a másokkal való kapcsolatában. Ha mer beszélni a lelkiéletéről, a küzdelmeiről, az eredményeiről és a kudarcairól is. Az őszinteség az embereket is megnyitja, és elérkezhetnek arra a mély vagy valódi párbeszédre, amelyre mindenki vágyik. Ugyanis legtöbbször attól szenvedünk, hogy hiába vannak különféle kommunikációs eszközeink, lélekben mégis távol állunk egymástól, mert a mély, igazán személyes lelki dolgokról nem merünk beszélni. A papnak példát kell adnia, erre is bátorítania. Nyilván a kapcsolatteremtő párbeszédet nem lehet erőltetni, csak a megelőlegező bizalommal lehet előmozdítani.

A kereszt titka minden keresztényt foglalkoztat, nyilván nem hiányzik a papok életéből sem. Mit tesz a pap akkor, amikor kudarcokat él át: nem növekszik a hittanosok száma, a templomba járók száma, vagy nem mindenki fogadja örömmel a személyét, küldetését?

A pap nem egy kedves közösséget választott, amikor igent mondott a hivatásra, hanem Jézus Krisztust. Jézus pedig a kereszten tárta fel teljesen a küldetését, személyét. Ott „mutatkozott be”. Csak akkor nem jut zsákutcába a pap élete, és nem hagyja el a hivatását a nehézségek láttán, ha teljesen a keresztre feszített és elhagyott Jézushoz kapcsolja az életét, ha Ővele azonosul. Épp ezért tud a remény és az öröm forrása lenni. Nem azért, mert emberileg sikereket ér el. Mert lehet éppen az is, Jézus ígért ilyen gyümölcsöket is, de az üldözést is ígérte, meg

Mint Názáretben

Ha egy vagyunk, ez azt jelenti, hogy család vagyunk. Egy ilyen család mintája a földön a názáreti család. Szüzek olyan együttélése, amely bár természetfölötti, egyben a legemberibb is, amit csak el lehet képzelni. Mert olyan emberi-isteni szeretet a benső köteléke, amely képes betölteni és fölülmúlni minden emberi szeretetvágyunkat.

És ha család vagyunk, megoldódik az idős papok problémája is, mert abszurd és ellenkezik is Jézus parancsával, hogy egy plébánosnak – mert idős és beteg – elhagyottan kelljen élnie magányban és névtelenségben.

Az ilyen család szép és vonzó: fölragyog az egység harmóniája benne. A paptestvérek és kispapok számára is nyitott ház, a közösség otthona, mert ahol Jézus él, nem érezhető a nemzedékek közti távolság. Jézus mindig jelen van, mindig új. Ő Isten Igéje, a Teológus, a Bölcsesség, aki eljön közénk, ha újra éljük Máriát.

Silvano Cola

Részlet a 365 gondolat a papság évére könyvből (december 15.)

azt mondta, hogy boldogok a lélekben szegények, hogy boldogok a szelídek, meg akik sírnak.

Hogyan éli meg személyesen a Papság évét?

Nagyon nagy ajándék. Magam is rácsodálkozom arra a kincsre, amit kaptam a hivatásban és a papszentelésben. És rácsodálkozom az egyháznak a szépségére, hiszen az egész egyháznak szóló kegyelmi év a Papság éve, nem csak a papi hivatásé. Jó együtt beszélgetni, elmélkedni más hivatású testvéreimmel is ennek az évnek az üzenetéről, illetve a papi hivatásról. ■

id. Ehardt Gyula

MAJDNEM KÉTMILLIÁRDAN (2)

„Csak a béke lehet valóban szent, mert maga Isten a béke.” Folytatjuk Chiara Lubich írását, mely testvérlapunkban, a Città Nuovában jelent meg 2003 karácsonyán.

Lelki tavasz

Van egy harmadik, talán még magasabb szint, ahova el kellene érkeznünk. Biztosan feltettük már magunkban a kérdést egyszer mindannyian: honnan ez a radikalitás, ez a borzalmas eltökéltség az öngyilkos merénylekben, akik az eszményeikért készek kioltani az életüket? Nekünk is késznek kellene lennünk az életünket adni, persze nem azért, hogy legyilkoljuk az embertársainkat, hanem az istenszeretet és a felebaráti szeretet nagy ideáljáért. Sajnos gyakran megfélekeznek arról az a nyugati keresztény világ, amely pedig egy szeretetből em-

berré lett, és a kereszten értünk meghalt Istent tisztel. Nos, az ilyesfajta istentagadást fenyegetésnek érzi az iszlám világ.

Ha egyik lennének a gyökereikben keresztény országok a közjó érdekében – mert Isten egy, és egységet akar –, ha egységes szándékot mutatnának arra, hogy megoldást keressenek az emberiség problémáira, az talán kapcsolatukban az iszlámmal is azonnal változást hozna. A keresztények egysége híján valahogy nem születik meg Jézus Krisztus közöttünk és általunk, hanem továbbra is csak „ígéret” marad, sokak számára távoli „ígéret”. Majdnem kétmilliárdan, milyen tanúságot teszünk mi, keresztények a világ előtt?

Újra teret kell adnunk a hiteles lelki életnek, mert ezen alapul a béke, valamint a szívek és a csapatok általános leszerelése.

„**MAJDNEM KÉTMILLIÁRDAN, MILYEN TANÚSÁGOT TESZÜNK MI, KERESZTÉNYEK A VILÁG ELŐTT?**”

Igazi, tényleges forradalmat kell véghezvinnünk: Istent kell életünk középpontjába állítanunk, amint azt az ikertornyok lerombolása után is írtam. Jelentősen megkönnyítjük a párbeszédet a különböző vallások követői között, ha így teszünk – ezt a világ számtalan részén módomban állt tapasztalni már. Akkor a vallást többé nem használják majd „erőszakszításra... és főképpen nem arra, hogy Isten szent nevére hivatkozva támadást indítsanak az ember ellen” – ahogy II. János Pál pápa mondta Assisiben, 2002 januárjában.

A szent béke

Az egység legszembevetőbb megnyilvánulása a testvériség. Biztosra veszem, hogy leginkább a testvériség útján járva tudunk az ár ellen haladni, és a már elmérgesedett sebeket begyógyí-

„A testvéri szeretet bele van írva az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember génjeibe.”

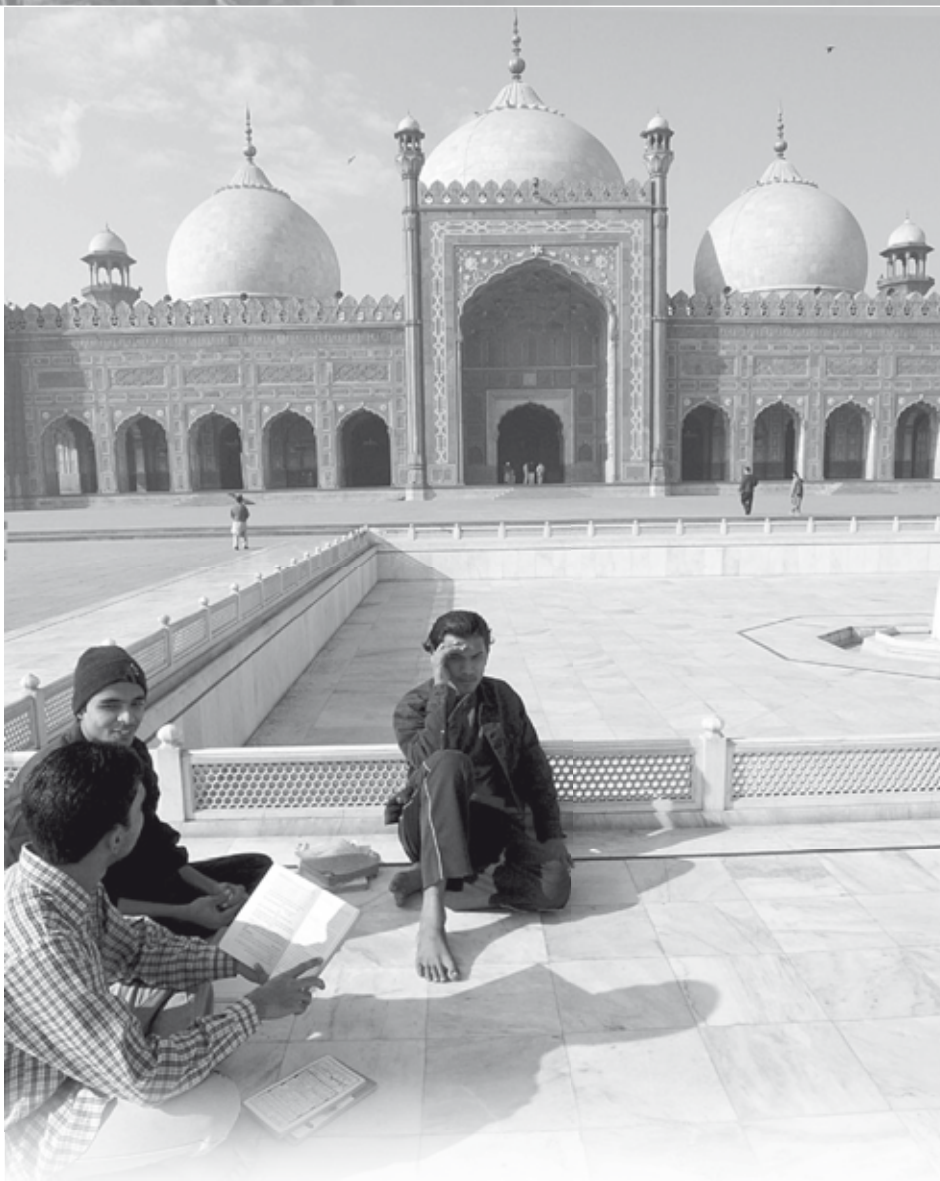

tani, de ezen az úton juthatunk el a legteljesebb szabadságra és egyenlőségre is. Arról a testvériségről van szó, amelyet Jézus hozott a földre, amikor testvérünk lett és minket testvérekké tett. Jó út ez azoknak, akik az emberiség sorsát tartják a kezükben, de jó út ez mindenki másnak: a családayáknak és az önkénteseknek, akik a testvériség szigeteit építik a világban, a vállalkozóknak, akik nyereségük egy részét a szegénység megszüntetésére fordítják, és mindazoknak, akik nem nyugszanak bele a háborúba. Így a „felülről” és az „alulról” jövő testvériség találkozása lesz a béke.

Isten terve az emberiségről a testvériség, amely azért lehetséges a más vallású és más meggyőződésű emberekkel is, mert a testvéri szeretet az Isten képére és hasonlatosságára teremtetett ember génjeibe van írva.

A technológiai fejlődés is elősegíti ezt, a globalizáció rendkívül alkalmas eszközöket kínál a testvériség kiterjesztésére. A média manapság globalizálja a félelmet, ám globalizálhatná a reményt is. Miért ne használhatnánk arra, hogy egyesítsük a szíveket, és megosszuk egymással a javainkat?

Karácsony ezt üzeni: ne adjuk fel! Sokszor még a legborzalmasabb háborúkból is váratlan er-

A keresztény gyökerű nyugati világ istentagadását az iszlám világ fenyegetésnek érzi.

Egyetemisták a Badsahi Maszjid mecset előterében (Lahore, Pakisztán).

kölcsi ébredés, meglepő energiák születtek. Olykor talán az ember szabadságának következtében kialakult romhalmazt kihasználva épít valami egészen újat az isteni gondviselés, hogy az emberiség újra „lélegzethez jusson”. Sok jel mutatja, hogy a súlyos nemzetközi gazdasági helyzet következtében talán ráeszmélünk végre: a közös érdekében együtt kell működnünk gazdag és kevésbé gazdag, katonailag jobban vagy kevésbé felszerelt, valamint valójában is különböző országok-

nak, hogy bátran „feltaláljuk a békét”.

Lejárt a „szent háborúk” ideje. A háború sohasem szent, és soha nem is volt az. Isten nem akar háborút. Csak a béke lehet valóban szent, mert maga Isten a béke. Szüntelenül kérjük Öt az élet ezen ünnepén is, hogy adja meg a béke ajándékát.

Boldog karácsonyt! Boldog békét!

*Chiara Lubich
Fordította: Reskovits Ágnes*

EGY ÉV A KULTÚRÁK KÖZELEDÉSÉNEK JEGYÉBEN

Az ENSZ elkötelezte magát a kultúrák és a vallások közötti párbeszéd és a békekultúra közvetítése mellett. Ezért 2010-et a kultúrák közeledésének nemzetközi évének nyilvánította. Amint a proklamáció fogalmaz: „a kölcsönös megértés és a vallások közti párbeszéd a kultúrák közti párbeszédnek és a béke kultúrájának is fontos dimenziója.” A programok megvalósítása csak a civil szervezetekkel folytatott interaktív párbeszéd és szoros együttműködés útján lehetséges. Ehhez viszont a civil szervezetek tagjainak tudatos és bátor tevékenységére van szükség, mert a béke, a kölcsönös megértés és végül a kultúrák közti párbeszéd csak az egyes emberek szintjén valósulhat meg.

Az intézményes párbeszéd állomásaként Párizsban december 8-án ért véget az európai mecesetek és zsinagógák ikerprogramja, amelynek keretében muzulmán és zsidó vezetők közös konferenciákat tartottak Európa több országában és az Egyesült Államokban félretéve az előítéleteiket.

Arms down! (Le a fegyvert!) Ezzel a címmel indult útjára a Global Youth Network kezdeményezése, amely tízmillió aláírást szeretne gyűjteni azért, hogy az államok katonai kiadásai 10%-át fordítsák társadalmi fejlesztési programokra. Az első aláíró a Nobel Béke-díjas alapító, Óscar Arias Sánchez volt.

HARC A SZEGÉNYSÉG ELLEN

Az EU-ban 80 millió embert fenyeget a nyomor veszélye, nagyjából az össznépeség 16%-át. Leginkább Romániában (a lakosság 25%-át), Bulgáriában (22%), Lettországon (21%), Olaszországban, Spanyolországban, és Görögországban (20%). Az Európai Bizottság a 2010-es esztendő a szegénység felszámolásának szenteli. Különösen felhívja a figyelmet a „gyermekkori szegénység elleni harcra, a nagycsaládokra, az egyszülős családokra, és azokra a családokra, akik mások gondozását is magukra vállalták.” A szegénység elleni harc nemcsak humanitárius kérdés, hiszen a háborúknak, a terrorizmusnak, vagy a nagyméretű migrációnak részben a szegénység az oka.

A „TÖVISKORONA”-GALAXIS

A NASA Hubble Űrteleszkópja érdekes felvételt készített a déli égbolt Hindu csillagképében található, szokatlanul nagy méretű NGC 7049 galaxisról, mely a legnagyobb, legfényesebbek

közé tartozik, és kiváló lehetőséget nyújt a csillagászoknak a belül rejlő gömbhalmazok vizsgálatára. Különlegessége, hogy több galaxis ütközéséből jött létre, ezért a spirális és elliptikus galaxisok jellemzői is felismerhetők rajta. A diffúz fény, ami körülveszi, több milliárd magányos csillagból áll, ezek nyújtanak fénylő háttérrel a galaxismagot övező porsávok kavargó gyűrűjének.

MK

EURÓPA ELSŐ ELNÖKE

November 19-én az Európai Unió tagállamai megválasztották a szervezet első elnökét a belga miniszterelnök, Herman van Rompuy személyében. A francia nyelvű flamand politikus kompromisszumokra is kész mérsékelt politikájával sikerrel stabilizálta a mind nyelvében, mind gazdasági helyzetében megosztott belga királyságot. „A politika nem minden.” – nyilatkozta a szerénységéről és nyugodt politizálásáról ismert van Rompuy megválasztása előtt.

Az új elnök gyakorló katolikus, négy gyermek édesapja. Széles körben ismert jó humoráról és irodalmi érdeklődéséről; írásait internetes blogján olvashatjuk.

EGYÜTT AZ ÉLETÉRT

Az MTI tudósítása szerint egymillió európai polgár aláírásával támogatott petíciót adtak át december 15-én az Európai Parlament strasbourgi székházában. A 27 EU-tagállambeli illetve horvátországi

társadalmi szervezet képviselői azt kérik, hogy ismerjék el valamennyi emberi lény élethez való jogát a fogantatás pillanatától, továbbá hogy a család fogalmát férfi és nő házasságára alapozva határozzák meg. Ugyanakkor a szülők számára biztosítsák a választás jogát gyermekeik oktatását illetően. A küldöttséget, amelynek magyar részről tagja volt Frivaldszky Edit, az Együtt az Életért Közhatalnok Egyesület elnöke, fogadta több európai bizottság elnöke.

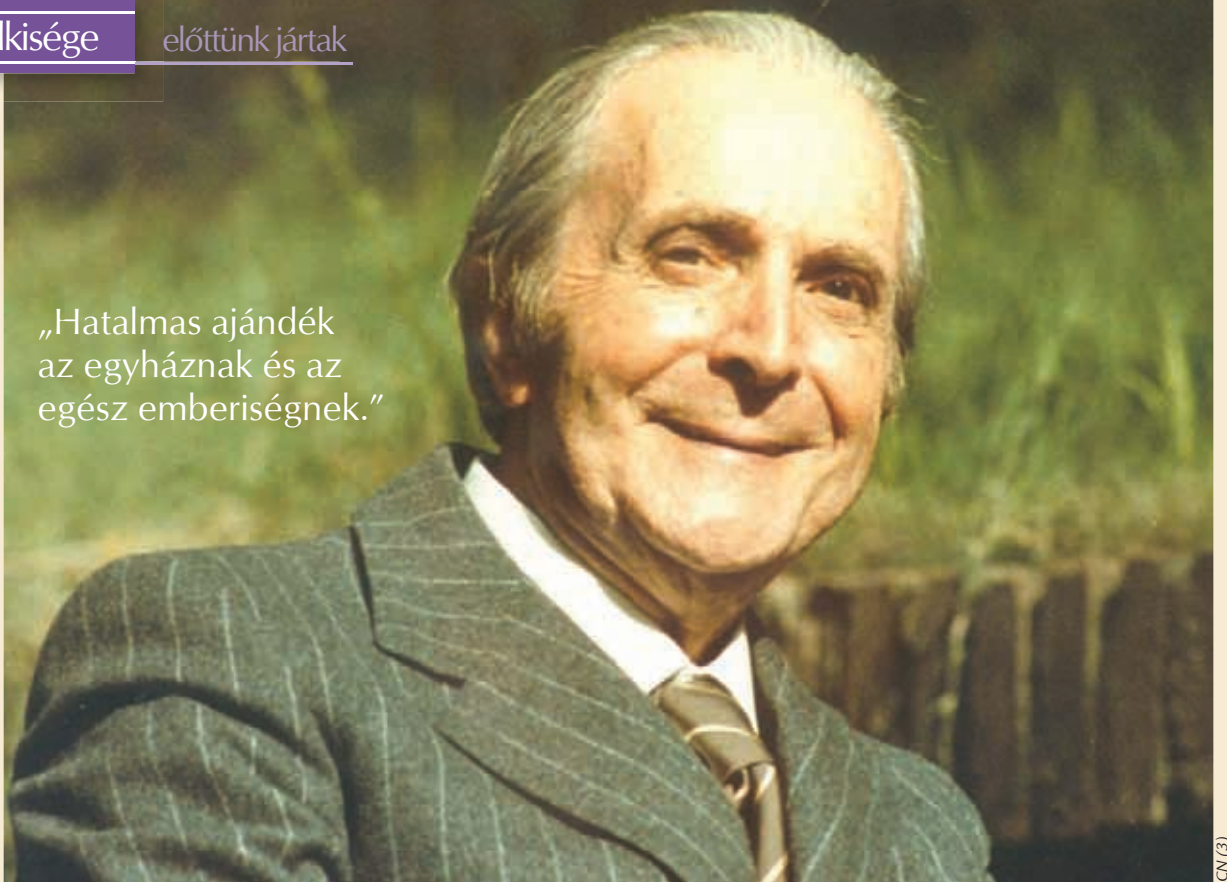
KLÍMAKONFERENCIA ÉS A LELKI KÖRNYEZETSZENNYEZÉS

A koppenhágai klíma-csúcskonferencia a záródokumentum „tudomásul vételével” ért véget december 19-én. Ez messze elmaradt az ENSZ célkitűzéseitől, bár valójában semmi különös nem történt: a 193 delegáció kifejezte szándékát a globális felmelegedés megállítására, ám a „gazdagok” kényszerrel ügyeltek arra, hogy semmilyen korlátozó erejű kritérium ne léphessen életbe.

„Ha békét akarsz, óvd a teremtést!” – így fogalmazta meg a helyzet kulcsát XVI. Benedek pápa béke világnapi üzenetében. Az erőszak magvait ültetjük el a népek között, illetve a jelen és a jövő nemzedékei között, ha anélkül akarunk megfelelni ezeknek a kihívásoknak, hogy a társadalmi igazságosságot és egyenlőséget új módon szemléljünk.

„Ami a biológiai élet számára a levegő, az a lelki élet számára a Szentlélek” – fogalmaz a Szentatyá. Ahogy a levegő mérgezéséhez nem szabad hozzászoknunk – ezért is fektetnek ma különös súlyt a környezettudatosságra – úgy tennünk kell az ellen is, ami a lelket megrontja.

„Hatalmas ajándék az egyháznak és az egész emberiségnek.”

CN (3)

SZENTEK A PARLAMENTBEN?

Iginio Ariotti (1894–1980) író, újságíró, politikus, négy gyermek apja, az ökumené és a patrisztika kiemelkedő alakja, a Fokoláre Mozgalom társalapítója. „Mérőldkő az egyház és a Fokoláre Mozgalom életében” – mondta Raffaello Martinelli Frascati püspöke tavaly szeptemberben az ünnepségen, amely Ariotti boldoggá avatásának egyházmegyei szakaszát lezárta, és ezzel átadta az ügyet a Vatikánnak.

Iginio Ariotti 1948-ban találkozott Chiara Lubich-kal, öt évvel a mozgalom megszületése után. Ariotti ekkor már 54 éves, mély tapasztalattal rendelkező író és politikus volt, egyházi és kulturális életben egyaránt jártas személyiség. Chiara számára ő az egész

emberiséget jelentette: a háború sújtotta, a megosztottságtól szenvedő, a materializmustól megkínzott és testvéri közösségre szomjazó emberiséget, amely az egységért kiált. Egy különös kegyelem folytán mindenki másnál mélyebben fogta fel annak horderejét, hogy mit jelent az egyház és emberiség történelmében az egység karizmája, mint Isten ajándéka. A mozgalomban később kivirágzott összes világi hivatás magját benne látta meg, és ezért nevezte őt társalapítónak Chiara.

Ilyen jelentős gyümölcsök azonban csak kipróbált erényekből fakadhatnak. Ariotti is számtalan próbatétellel találta szembe magát: meg nem értéssel, nehézségekkel a közéletben, magánéletében és

az egyházban egyaránt. Csak mély hite és lelki nagysága segíthette át mindezen.

Lehet-e szent egy politikus? A kérdést ő maga tett föl, amikor 1945-ben *De Gasperi* arra biztatta, hogy néppárti tevékenysége után induljon a politikai választásokon. Az életszentség vágya már huszonkét évesen felébredt benne, amikor háborús sebesültként feküdt a katonai kórházban, és onnantól ez mozgatta minden útkeresését.

A háború utáni nehéz időszakban mindenféle kiváltság nélkül gyakorolta alkotmányozó honatjai tevékenységét, munkáját társadalmi szolgálatnak, konkrét szeretetnek tekintette. Minden erejével védelmezte a békét, a háborút népellenes

tettnek, a szabadság és a demokrácia meggyalázásának tartotta. Korábban a faszizmus elleni kemény kiállása miatt eltávolították a polgári és a politikai körökből, törölték az újságírók névsorából és eltiltották az oktatástól.

„Európa vagy egyesül, vagy elbukik” – hangoztatta az ötvenes években, amikor az európai népek első tanácsának tagja volt, ugyanis már a húszas évek óta sürgette a létrejöttét egy „Európai Egyesült Államoknak”.

Több lap igazgatója is volt, az *Il popolo*-t azonban otthagya, mert nem akart igazgatott igazgató lenni. Mint újságíró és író hatalmas politikai, kulturális és vallási örökséget hagyott maga után: száz könyvet és négyezer cikket. Írásait és életét jellemzi a *szeretet az igazságban*, ahogy azt XVI. Benedek pápa legutóbbi enciklikájában írja.

Az olasz katolicizmus szellemiségének kiemelkedő alakja volt, az egyházatyákat kutatta, hősies kereszténységről beszélt, és bizonyos fokig a II. Vatikáni Zsinat előtt járt, főleg a világiakról és az ökumenéről vallott gondolataival.

Lelki forradalomnak nevezte találkozását Chiara Lubich-kal 1948-ban. Megtalálta, amit keresett: új út tárult fel előtte, mert leomlott az elválasztó fal a világiak és a misztika között.

Lenyűgözte Chiara közösségi lelkiségének evangéliumi radikalizmusa. Lehetségesnek látta, hogy megvalósuljon az, amit Aranyszájú Szent János mondott: úgy élni a világban – a cölibátust nem számítva –, mint a szerzetesek. Úgy érezte, megélheti Szent Katalin követőinek tapasztalatát egy szűz nyomdokain. Ezért teljes szívvel, teljes elméjével csatlakozott a Fokoláre Mozgalomhoz, ahol Focónak, azaz tűznek hívták. Teljességgel kimon-

dott *igenje* folytán Isten eszköze lett, így Chiara rendkívüli megvilágosodásokban részesülhetett saját karizmáját illetően. Házasember volt, ugyanakkor megnyílt számára a lehetőség, hogy Istennek szentelje magát, és közösségre lépjen a fokolárban élő szűzekkel. Lelki nyitottsága és tisztasága a házasság fokolarinik egész seregének nyitott utat világszerte.

Műveltsége és szakértelme nagyban hozzájárult, hogy az egység karizmája életadó frissességével megjelenessen az ökumené világában, valamint a családok, a politika és a társadalom többi területén is.

Szeretetből semmivé válni. Így jellemezhetnénk lelki útjának utolsó szakaszát. Örömmel fogadta a megaláztatást és a meg nem értést. A háborús sérülések miatt egyre erősödő fájdalmait lehetőségnek tekintette, hogy keresztre feszüljön Krisztussal. Tekinte

rendkívüli fényt tükrözött, minden találkozásakor derűt és nyugalmat árasztott kicsikre, nagyokra. Rendkívül mély egységet tapasztalt meg Istennel és Máriával, de nem hiányoztak a lélek sötét próbatételei sem, amelyeket Isten tartogat választottainak. Lelki útja *szárnyalás* lett Istenben.

Egy szóban összefoglalva ki is volt Giordani? A szellemi élet nagyjai *prófétának* nevezték, életrajzírója

szerint *Isten és az ember szerelmese*. Chiara Lubich, és akik életének utolsó harminc évében közről ismerték, a *boldogságok emberének* mondták, lelkében ott élt az egész emberiség.

Boldoggá avatásának elindítását 2000. december 8-án kelt levelében jelentette be Chiarának Giordani szülővárosa, Tivoli akkori érseke, *Pietro Garlato*, hogy „az egész egyház előtt példa lehessen, mint az evangélium tanúja, a közösségi modellhez ragaszkodó világi hívő.”

Az ügy most a Szenttéavatási Ügyek Kongregációja elé került, mely nagy körültekintéssel dolgozik, hogy aztán a pápa elé terjeszthesse a boldoggá avatás ügyét. A liturgiát vezető Martinelli püspök szavai szerint „hatalmas ajándékot kap ezzel az egyház és az egész emberiség.”

Szerkesztette: Reskovits Ágnes

A KIS JÉZUS APOSTOLAI

Mit jelent a karácsony nekem? Talán szíve mélyén mindenki feltette már egyszer a kérdést... A gyermekek mindenkinél jobban tudják a választ.

**Bakacsi
Viktória**

Manapság úgy tűnik, hogy a városainkat elárasztó karácsonyi fények és muzsikák csordultig töltik a gondolatainkat is, sokszor inkább összezavarnak, mintsem békével töltenének el. Mégis valamiben talán mindenki egyetért: a karácsony a gyermekek ünnepe. És mindaz a figyelem és leleményesség, amivel felénk fordulunk ilyenkor, annak a bűvöletnek és költészetnek a kifejeződése kíván lenni, amire a „nagyok” is kezdetől fogva vágyanak.

A gyermekek azonban mindig meglepetésekkel szolgálnak. És bár karácsonykor leginkább őket szeretnénk megajándékozni, sokszor ők válnak a legnagyobb ajándékká. Talán azért is, mert képesek ötvözni az álmokat és a tetteket azzal a meggyőződéssel, hogy a világ jobbá lehet, hogy a szeretet mindent meg tud változtatni.

A szeretet ösztönző ereje indította el a *gen4*-eket is, a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó 4-9 éves gyermekeket: válaszolni akartak a felhívásra, ami Chiara Lubich *Kilakoltatták Jézust* című írásában rejlik. Karácsony előtt ezért születnek világszerte apró „műhelyek” minden évben, ahol a kisgyermekek gipsz Jézuska-szobrokat készítenek és csomagolnak, hozzátűzve Chiara fent említett sorait. Majd

az utcára viszik őket, hogy a szegényeknek adományokat gyűjtsenek, és hogy az embereket a karácsony igazi jelentésére emlékeztessék. Féltéken, vagy bátran csillogó szemekkel lépnek oda a felnőttekhez, hogy helyet kérjenek a kis Jézusnak az otthonukban, a szívükben.

Utcai történeteik hol komolyak, hol meglepőek, hol meghatóak, de mindenképpen elgondolkodtatóak, hiszen az Istenre mutató tanúságtételen túl azt is megmutatják, hogyan működik az adás kultúrája, ahol a nagylelkűség megnyitja az emberek szívét.

Szegeden a Dóm bejáratánál a *gen4*-ek közelében néhány hajléktalan üldögélt. Fáztak, elmentek hát melegedni a téren rendezett karácsonyi vásár közepén

Bartus Sándor

KILAKOLTATTÁK JÉZUST

A város utcáin ragyogó fények a karácsony közelségét hirdetik.

Elegáns üzletek végtelen sora, túlcsonduló gazdagság. Autóntól balra hivalkodó kirakatok, az üveg mögött szállingózó hópelyhek: mindez csak optikai csalódás. Amott egy rénszarvasszán: rajta gyerekek, Walt Disney figurák; látunk Téalapót, őzeket, malacokat, nyuszikat, békákat, bábokat és piros arcú törpéket. Mindegyik mozog, mintha élne.

Óh! Nézd csak: angyalok!

Dehogy! Tündérek: mostanában a fehér háttérrel dekorálják ezekkel a bájos figurákkal.

Egy kisfiú szülei csimpaszkodva lábujjhegyre állva figyel. Teljesen elbűvöli a látvány.

Az én szívem azonban tele van méltatlankodással és lázadással: ez a gazdag világ meghamisította a karácsonyt, mindazt, ami vele kapcsolatos, és kilakoltatta Jézust! Örül az ünnep hangulatának, külsőségeinek, a barátságoknak, az ajándékozásnak, a színes gyertyáknak, a csillagoknak és a karácsonyi énekeknek; az év legnagyobb üzleti vállalkozásának tekinti a karácsonyt, de megelégedik Jézusról.

„A világba jött, de övéi nem fogadták be.” „Nem kapott helyet a szálláson”, még karácsonykor sem.

Ma éjszaka nem tudtam aludni. Ébren tartott egy gondolat: ha még egyszer születnék, sok mindent csinálnék. Alapítanék egy művet, amely minden ember karácsonyát szolgálná itt a földön. A világon a legszebb képeslapokat nyomtatnám, és művészi értékű szobrokat formáznék. Verseket, régi és új dalokat vennék lemeze; kicsiknek és nagyoknak szóló könyveket adnék ki a szeretet e titkának csodálatos illusztrációival, színdarabokat, filmeket rendeznék. S ki tudja, mi mindent csinálnék még...

Ma megköszönöm az egyháznak, hogy megmentette a festményeket.

Amikor sok évvel ezelőtt egy olyan országban jártam, ahol az ateizmus uralkodott, találkoztam egy pappal, aki angyszobrokat faragott, hogy emlékeztesse az embereket az égiekre. Ma, amikor a gyakorlati ateizmus egyre inkább elárasztja a világot, még jobban megérttem őt. Fájdalom tölt el, mert az emberek megtartják a karácsonyt, de közben száműzik az Újszülöttet.

Legalább a mi családjaink kiáltásak bele a világba, hogy ki az, aki ma megszületett, és ünnepeljük Őt, ahogy még soha!

Chiara Lubich

lobogó tűzhöz. Egyikük otthagya a sapkáját. Ki tudja, hátha távollétében is tesz bele valaki néhány forintot... A gyerekek észrevették: odamentek, és egy kis gipsz-Jézust tettek a sapkába. A hajléktalanok hamar visszatértek. „Idenéztek, mit kaptam!” – mutatta büszkén társainak, aki megtalálta az ajándékot. Erre a gyerekek a többiekhez is odamentek egy-egy kis Jézussal. A hajléktalanok boldogan és meghatottan húzták elő zsebükből azt a néhány szaloncukrot, amit pár perccel korábban kaptak, és azzal kínálták meg a gyerekeket.

Budapesten a Váci utca ünnepi forgatagában a *gen4*-ek sokakat megszólítottak. Az emberek megálltak, mert amit tapasztaltak, az a megfoghatatlan béke többeket megérintett... Egyszer csak eleredt az eső, és a gyerekek a metróról járóba menekültek. A szintén odahúzódo hajléktalanok érdeklődve szemlélték, amint nagy szeretettel szólították meg a járókelőket. Lassan-lassan utánozni kezdték őket:

boldog karácsonyt kezdtek kívánni az arra járóknak ők is. Egy idős bácsi elővette a hegedűjét, és zenével kísérte az éneküket. Ez az ere-

deti „zenekar” még többeket odavonzott... A nap végére nemcsak a kis Jézuskák fogytak el, hanem sok szív is fölmelegedett. ■

BÁTRAN KIMONDTA AZ IGAZSÁGOT

Valamelyik nap a rádió gyermekműsorának keretében a bemondó folyton ezt a kérdést tette fel a gyerekeknek: „Mit kaptál a télapótól karácsonyra?” A gyerekek pedig válaszoltak, hogy ilyen vagy olyan ajándékot.

Az egy óra alatt csak egyetlen gyermek volt olyan bátor, hogy egyszerűen kimondja az igazságot: „Nem a télapótól, hanem a kis Jézustól kaptam!”

Lehet, hogy *gen4* volt? Talán igen.

Köszönöm nektek azt, ahogyan a kis Jézusról és a karácsonyról beszéltek, hogy elmondjátok: ez Jézus születésének az ünnepe, aki a mi testvérünk, barátunk és megváltónk.

A reklámok megpróbálják kiűzni a gyermek Jézust a karácsonyból, hogy egy mesebeli öregemberrel helyettesítsék. Igen ám, de az ajándékot mégis a kis Jézus hozza, aki nagylelkűségre és a kicsinyek megajándékozására nyitja meg a szülők szívét. [...]

Olyanok vagytok, mint az evangéliumi angyalok, akik azon a szent éjszakán ezt mondták a pásztoroknak: „Ne féljete, nagy örömet hirdetünk nektek: ma megszületett Jézus, a világ megváltója.”

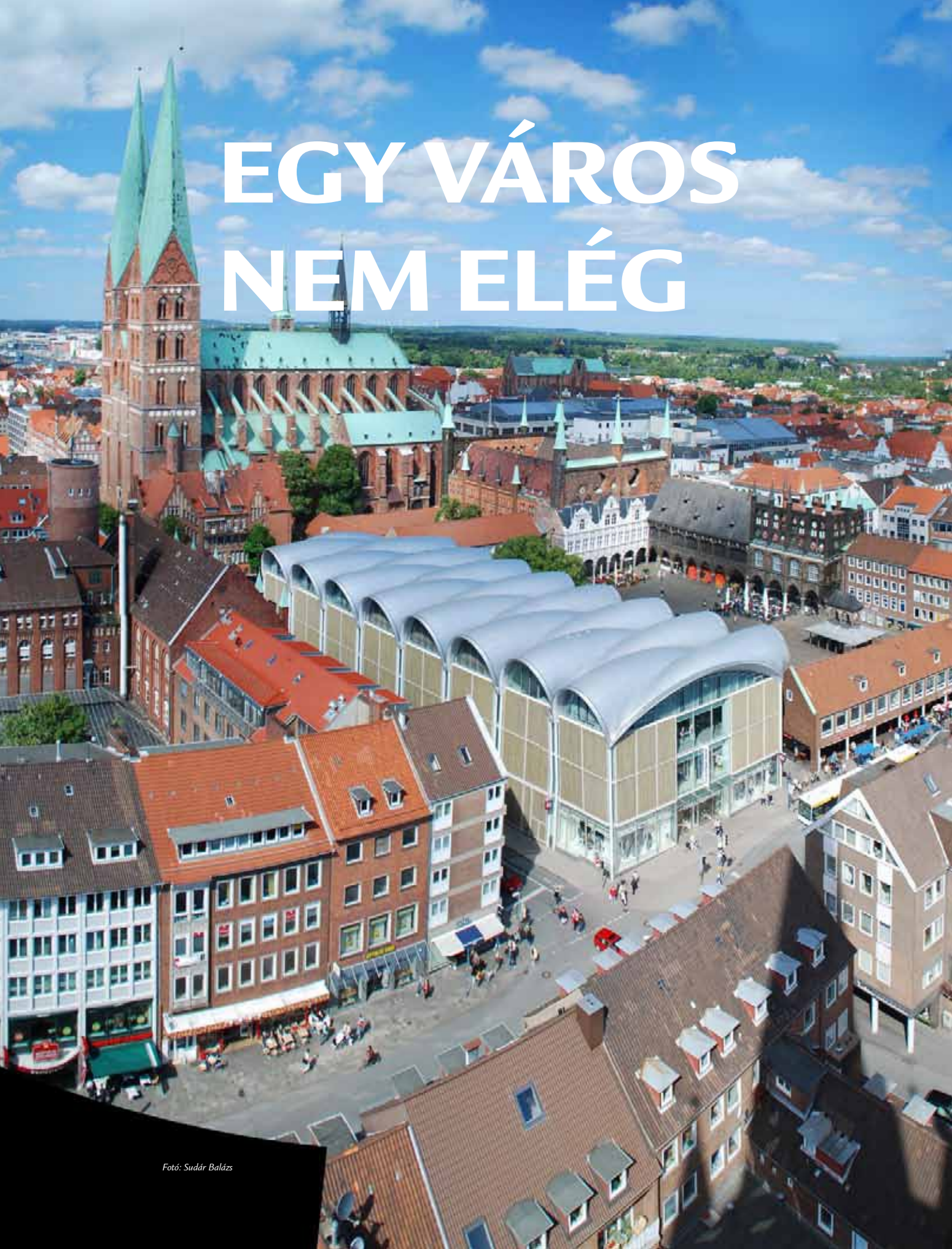
Arra emlékeztetitek a szétszórtnak felnőtteket, akik elfelejtették vagy nem ismerik a karácsony jelentését, hogy a karácsony a gyermek Jézus születésének az ünnepe.

Terjesszétek továbbra is az emberek között karácsony örömét!

Éljenek a *gen4*-ek, Jézuska apostolai! Megáldalak titeket.

Levélrészlet: Angelo Amato érsektől, a Hittani Kongregáció korábbi titkárától 2005-ben a *gen4*-eknek.

EGY VÁROS NEM ELÉG

Fotó: Sudár Balázs

1. RÉSZLET

Ha meg akarsz hódítani egy várost Krisztus szeretetének, ha át akarsz alakítani egy települést Isten országává, készíts először számvetést.

Gyűjtsd össze barátaidat, akik úgy gondolkodnak, mint te, egyesülj velük Krisztus nevében, és kérd tőlük azt, hogy Istent tartsák mindennél előbbrevalónak.

Aztán köss velük szövetséget:

ígérjétek egymásnak örökké tartó és állhatatos szeretetet, hogy így a világ Hódítója mindig köztetek legyen, s ő legyen vezéretetek.

És miután énetek így megsemmisült a szeretetben, minden lépéseketek irányítsa, minden könnyeteket törölje le, minden örömből mosolyogjon rátok a Szép Szeretet Anyja.

Ezután mérd föl a várost.

Keresd meg lelki vezetőjét, és menj el hozzá barátaiddal.

Fejtsd ki előtte tervedet, és ha nem ért vele egyet, ne tégy egy lépést sem, mert mindent tönkretehetsz.

Ha tanácsokat és útmutatásokat ad,

fogadd azokat parancsként,

és tedd jelszóvá magad és társaid számára.

Fejezd ki odaadásodat,

hiszen ezt parancsolta Krisztus,

és ajánld fel segítségedet, lelki támogatásodat nehéz feladatának ellátásában.

Fordulj azután a legszerencsétlenebbek, a rongyosok, elhagyottak, az árvák, a foglyok felé.

Anélkül, hogy megpihennél, siess tieiddel,

és látogasd meg a bennük élő Krisztust,

vigasztald meg őket és tárd fel előttük,

hogy Isten szeretete közel van hozzájuk

és gondot visel rájuk.

Ha valaki éhes, vigyél neki enni,

ha mezítelen, öltöztess föl.

Ha nincs élelmed vagy ruhád,

kérj hittel az örök Atyától,

hiszen minderre Fiának, Krisztusnak van szüksége, akit szolgálni akarsz minden emberben.

Ő meg fog hallgatni téged.

A szükséges dolgokkal megrakodva járd be az utcákat,

menj fel az emeletekre és le a pincékbe,

keresd Krisztust a nyilvános helyeken és az otthonokban,

az állomásokon, a vonatokon, a nyomornegyedekben, és kedveskedj neki mindenekfelett mosolyoddal.

Aztán ígérj neki örök szeretetet,

hogy ahová Te nem juthatsz el,

érjenek el imáid és fájdalmaid,

egyesülve az oltár Áldozatával.

Chiara Lubich

(Elmélkedések, Új Város, 2008., 110. o.)

A VÁROS, AHOL ÉLÜNK

Hallgasd meg a városod szívét – mondja a dal, és cikkünk is erre buzdítaná olvasóját. Nem azért, hogy elmerüljünk a múltban, hanem sokkal inkább azért, hogy elindulhassunk egy új úton.

„A városoknak megvan a maguk élete, titokzatos és mély lényege. Arcuk van. Szinte azt lehet mondani, lelkük van és sorsuk. Nem csak úgy vannak összehordva téglákból és gerendákból, hanem népek titokzatos lakhelyei, sőt mondhatni Isten titokzatos lakhelyei” – írja *Giorgio La Pira*, olasz politikus, akinek a boldoggá avatása folyamatban van, s akit kétszer is polgármesterévé választott Firenze, az a város, ahol újjászületett Európa kultúrája.

**Aranyi
Krisztina**

Ha csak a térképen megnézzük, hol jött létre egy-egy város, látjuk, hogy az emberiség több mint egynegyede a tengerpartok közelében él (a tenger és a szárazföld határán). Az urbanisztika szakterületén közismert, hogy a városok a különböző természeti adottságok találkozásánál jöttek létre, mint például a hegyek és a síkság találkozásánál. Ugyanígy, ahol a folyómeder a legkeskenyebb, ott az átkelőhöz utak vezettek, majd híd épült. Ha többféle találkozás jött létre, akkor nagy esélye volt a nagyvárossá válásnak. Azt mondhatjuk, hogy ezt vagy azt a helyet az Isten is városnak teremtette. A város földrajzi szempontból tehát a találkozások színtere. De azután portékák, és persze emberek, kultúrák találkozási pontja, és ezek engednek teret a legkülönbözőbb kapcsolatoknak. Mivel az ember társas lény, hiszen a háromságos Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve, ezekből a kapcsolatokból, a szeretet lehetőségeiből él. Mi is ennek a lehetőségét használhatjuk ki új kultúránknak, a szeretet kultúrájának teréül.

„Meg kell találnunk egy-egy város hivatását” – hangsúlyozta *Lucia Fronza Crepaz* tavaly nyáron Loppianóban a polgármesterek és helyi képviselők találkozásánál. Az Egységért politikai mozgalom felelőse szerint „alaposan kell ismernünk városunkat, a történelem során megtett útját, hogy a különböző nézeteket egységes távlatban tudjuk egyesíteni, mely tisztelőben tartja a különbözőségeket.” Magyarországot *Czeller Zoltán* pol-

SALZBURG

LUCCA

BUDAPEST

RÓMA

PRÁGA

gármester és felesége képviselte János-halmáról ezen a szimpóziumon.

Mostanában az európai nagyvárosok mintha szétessenek, pedig eredetileg a város a rendezettség helye, ahol belső törvények ural-

kodtak és tartattak be. Ennek a nyomait nemcsak Budapest, hanem sok nagyváros, mint Párizs vagy Róma térképe is őrzi. A városokat falak vették körül, amelyek nyomai mind

a mai napig fellelhetők. A falakon belül a lakosok szigorú szabályok szerint éltek: a középkorban Budán például este kilenc után tilos volt az utcákon kóborolni, a csendháborítókat begyűjtötték, és a vá-

rosháza pincéjébe zárták reggelig. Nehéz volt bekerülni, és polgárjogot nyerni egy városban.

Napjainkra viszont jellemző, hogy sok ember lakik máshol, mint ahol az évszázadok folyamán a családja élt. Egy-egy lakóhely mint egy anyaöl úgy fogadja be az újakat, akik néha érthetetlen, számukra szokatlan dolgokkal találkoznak. Mert a város történetének eseményei nem múlnak el nyomtalanul, és nemcsak a krónikákban vannak jelen, hanem árnyalják sokszor a kapcsolatokat, hatnak a hagyományokra, néha anélkül, hogy az emberek többsége meg tudná magyarázni őket.

Érdekes a hagyományokkal megismerkedni. Kiderül, mennyi törekvés volt arra, hogy a város tekintettel legyen a „legkisebbekre”. Firenzében a város fénykorában több szociális intézmény működött. Az *Ospedale degli Innocenti* épülete kórháznak és árvaháznak is ott-hont adott. Öt évszázaddal később, Budapest fénykorában létrejött a *Vakok Intézete* részben közadakozásból, hogy a nem látó gyerekek tanulhassanak, játszahassanak, sőt egymást segítve felnőtt korban munkát találhassanak. Valamivel később megépült a *Nyomorék Gyerekek Országos(!) Intézete*. Alá kell húznunk az országos szót, mert ez arra példa, hogy a város számára idegeneket fogad be, mondhatjuk,

Mit üzen Mária a városoknak?

XVI. Benedek pápa december 8-án a szeplőtelen fogantatás napján arról beszélt, hogy a keresztény városok szívében Mária kedves és biztató jelenlét, mindenkit arra emlékeztet, hogy Jézus legyőzte a gonoszt, megszabadítva bennünket uralmától.

A pápa tiszteletét fejezte ki azok iránt, „akik csendben, nem szavakkal, hanem tettekkel gyakorolják a szeretet evangéliumi törvényét, amely elő-reviszi a világot. Sokan vannak, és ritkán adnak róluk hírt.” Többet ér, ha a rosszra jóval válaszolunk – mondta. – Ez változtatja meg a dolgokat vagy még inkább a személyeket, és ennek következtében jobbá teszi a társadalmat. Mária azt üzeni mindannyiunknak: ahol elhatalmasodott a bűn, ott túlrad a kegyelem.

(Forrás: Magyar Kurír)

bárkit. A keresztény évszázadok folyamán az evangéliumi ígék testet öltöttek ezekben az intézményekben (vö. Mt 5,46). Akár folytatni is lehet, most már tudatosan!

Chiara Lubich mindig is úgy tekintett a városra, mint az egység elérésének egyik kulcsfontosságú eszközére: az egyesült világ úgy jön létre, ha mindenütt építik, ahol emberek élnek együtt, legyen az a környezet kicsi vagy nagy.

Az Atya szeretetének megtapasztalását le kell fordítani kölcsönös szeretetté a családban, meg kell valósítani a szomszédság körében, a városokban. És a kölcsönös szeretet magával fogja hozni Jézus jelenlétét, amit megígért (Mt 18,20).

Az egység lelkiségének hatvan éve során számtalan példát láttunk erre. Egy nagyváros közelében például egy fogyatékos gyermekért úgy adtak hálát a szülei, hogy egyesületet hoztak létre, amely talán megváltoztatja majd a fogyatékosok megsegítéséről vallott néze-

teket, és segíti beilleszkedni őket a társadalomba.

Bárki létrehozhat közösséget és forradalmasíthatja: legyen egy csapat sportoló gyerek, aki nem a versengés szellemében sportol, hanem a barátságában és a befogadásában. Egy plébános, aki nemcsak a saját népére van figyelemmel, hanem úgy tekint mindenkire a városából, mint aki hozzá tartozik; egy édesanya, aki nemcsak a családjának, hanem egy-egy hajléktalannak is készít tiszórait; polgármesterek, akik együttesen veszik fel a küzdelmet a korrupció ellen...

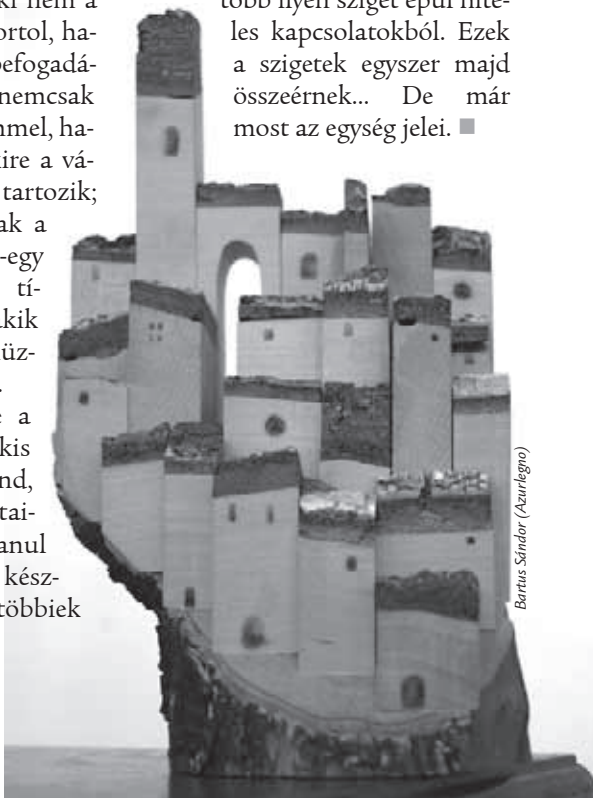
Számos példa van, de a közös bennük, hogy kis csoportból indultak mind, annak hiteles kapcsolataiból, amely ellenállhatatlanul átragad másokra, és arra készíti őket, hogy állítsák a többiek szolgálatába képességeiket, és bocsássák javaikat a legkisebbek rendelkezésére. Ezeknek a kezdeményezéseknek

a középpontjában mindig azok állnak, akiket Jézus így nevezett: a legutolsók, akik hátrányos helyzetűek, akik peremre szorultak. Őértük tesznek, mégpedig úgy, hogy nem csak nekik, hanem velük együtt.

Budapesten *Frivaldszky Edit* például rájött, hogy könnyen megtalálja a kapcsolatot olyan édesanyákkal, akik nem biztosak abban, hogy a szívük alatt hordott magzatukat meg tudják-e tartani. Társakat is talált, akikkel együtt segítenek ezeken az anyákon anyagilag, lelkileg. Erről olvashattunk az Új Város 2009. májusi számában *Bekopogásra várnak* címmel.

Mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy úgy tekintsünk

a városunkra – legyen bár nagyváros vagy kis falu –, mint a helyre, ahol létrehozhatjuk a testvériség szigeteit. Reméljük, hogy egyre több ilyen sziget épül hiteles kapcsolatokból. Ezek a szigetek egyszer majd összeérnek... De már most az egység jelei. ■

Bartus Sándor (Azurlegno)

ÉLETRESZÓLÓ SZERETETTEL

Szirmai Béla fotóalbumából

Február második vasárnapja a Házasság Világnapja. Ismerkedjünk meg a Házasság Hétvége mozgalommal, amely nemrég ünnepelte 25 éves jubileumát. A lelkeségi mozgalmak közti együttműködés és párbeszéd több mint tíz évre nyúlik vissza.

Antalóczy Béla és Agnes

Rohanó világunkban sok minden elbizonytalanít a házasság, a család értékeit illetően. Túlterheltek vagyunk, nincs időnk és kedvünk, hogy belső életünkről beszéljünk.

A magyar HH jubileumára invitáló meghívóban ezt a provokáló kérdést olvashattuk: „Lehet-e életreszólóan szeretni?”

Szirmai Bélát és Katalint, valamint Varga János atyát kérdezzük, a Házasság Hétvége mozgalom magyarországi felelőseit.

Hogyan kezdődött, milyen élmények hatására lettetek a HH tagjai?

Sz. K.: Tizenkilenc évvel ezelőtt egy ismerős házaspár hívott meg bennünket a Hétvégére. Még kicsik voltak a gyermekeink. Nagy élmény volt, hogy intimitásban, csak magunkban élhettük meg azt a csodát, amit a Szentlélek velünk tett ez alatt a két és fél nap alatt. Világossá vált számunkra, hogy a legfontosabb a házasságunk fo-

lyamatos ápolása, mert enélkül minden egyéb kapcsolatunk olyan lesz, mint az alapok nélküli épület. Ezáltal együtt jutunk a gyermekeinkhez. Könnyebben oszthatók meg a munkahelyi gondok is egy olyan társsal, akivel napi mélyebb kapcsolatban élünk, nem csak a felszínen találkozunk. A legfontosabb mégis, hogy Isten elé álljunk, hisz Ő kötötte össze a kettőnk életét és áldotta meg: „hogya a kettő egy legyen”.

Hamar belesimultunk a közös-ségbe, a különféle feladatokba. Nagy örömmel tesszük ma is. Hét évig vezettük a szolnoki közösséget, majd a budapesti tartományt, és most a magyarországi és a határon túli közösségeket is.

A Házasság Hétvége a házaspár kapcsolatának az elmélyítésén dolgozik, vagyis nem elsősorban az egyén, hanem a közösség, a párkapcsolat a hangsúlyos.

V. J.: A Házasság Hétvége – bár neve kicsit mást sugall – minden állapotbeli szentségben élőt, házassokat és papokat megszólít, a hangsúlyt a személyes kapcsolatokra, a szeretetben való megújulásra, a szeretet-kommunikációra helyezi. A kezdeti lelkesedéshez, szeretethez, szerelemhez kell visszatérni. A házaspárokban így megújul az elkötelezettség egymás felé, és ebből fakadóan a gyermekek, a család, a társadalom felé. A papokban, szerzetesekben pedig a közösségeik, a hívek felé. Ezt nem lehet hivatalból, mint valami munkát végezni, csak élő kapcsolatok, bensőséges szeretet által. Hivatásunk, hogy ki házasként, ki papként, ki szerzetesként állandóan megújuljon a szeretetben és ehhez másoknak is kedvet adjon.

Mint a magyar Házasság Hétvége vezetői tartják a kapcsolatot a többi európai országban működő Házasság Hétvége-felelősökkel.

Sz. B.: Az Európa Tanács 13 ország nemzeti felelőseiből áll, és az európai közösség számára folyamatos, rendszeres kapcsolattartást jelent. A találkozókön különféle lelki anyagokat, de a közösség szervezéséhez is hasznos tanácsokat kapunk és kicseréljük egymással tapasztalatainkat. A Házasság Hétféle programja az egész világon ugyanaz, Amerikától a Fülöp-szigetekig, Togón keresztül Kínáig: ha a párok hitükkel és szeretetükkel megnyílnak egymás felé, és utat engednek a Szentléleknek, felélesztik az első szeretetet. Ezt az atyák és szerzetesek is megélik a saját hivatásukkal kapcsolatban, az Isten- és emberszeretet vonatkozásában. A nemzetköziség komoly támasznak bizonyul, hogy felkészüljünk a világ kihívásaira, és ellen tudjunk állni a fellazító erőknek.

Mik a céljai, hogyan épül fel a mozgalom?

V. J.: Törekvéseinket talán így lehetne megfogalmazni: gyengeségünk tudatában, a szentségekből erőt merítve, saját hivatásunkat hűségesebben megélve, az Egyház közösségében a szeretet civilizációját építeni és erre másokat is meghívni. A Házasság Hétféle a szó szoros értelmében nem is mozgalom, hanem lelkeség. Nincsen belépés, fogadalomtétel, vagy előírt kötelezettség a tagok számára.

Aki részt vett első hétfélen és tesszik neki, meghívjuk az életünkbe, részt vehet további programokon, hétféleken. Bekapcsolódhat a területi találkozókba, vagy kisebb csoportokba. Akit alkalmasnak tartanak a helyi felelősök, azokat felkérjük, hogy – megfelelő képzés után – tartsanak maguk is hétféle. Akik szolgálatot vállalnak a közösség megbízásából, azok három évre szóló ígéretet tesznek, amelyben elkötelezik magukat a

Házasság Hétféle közössége, lelkesége, céljai mellett.

Áldásnak érezzük, hogy újabb területek nyílnak meg, mint például a Jegyes Hétféle, a Döntés Hétféle egyedülállóknak, vagy a legújabb különleges program, a Hit-hétféle, amely Isten e legnagyobb ajándékát segíti elmélyíteni a résztvevőkben.

Idén egy jubileum is ráirányította a figyelmet a mozgalmakra.

Sz. K.: Októberben ünnepeltük a Házasság Hétféle magyar közösségének 25 éves jubileumát. Erre az időpontra meghívtuk az Európa Tanácsot is Esztergomba. Vendégünk volt *Bíró László* püspök atya, aki a maga természetességével mesélt a kezdetek izgalmas pillanatairól, és arról a munkáról, amit végigkísért a Hétféle napjainkig. Az ünnepi szentmisére megtöltöttük a bazilikát az Európa Tanács tagjaival együtt. Megható és felemelő volt látni, hogy mekkora közösséggé nőttünk fel.

Büszkeségünk az a könyv, ami erre az ünnepi alkalomra jelent meg és az elmúlt 25 év jelentősebb eseményeit foglalja össze.

Sz. B.: Az esztergomi tanácskozás egyik fontos témája volt a kiengesztelődés. A bennünket körülvevő társadalom számtalan kihívást állít a lelkeségi mozgalmak elé. Ilyen a szekularizáció, a halál kultúrája, a családok

szétesése, a fiatalok gyermekvállalásának visszaesése, az együttélés problémája, a növekvő keresztényellenesség, stb. Nem csak a magunk, hanem a társadalom számára is keressük a konkrét válaszokat.

Nagy lehetőséget érzünk a lelkeségi mozgalmakban. A propagandánk nem harsány, de ha a példánk vonzóak a világ számára, az életünkkel tudunk fénné válni. A mai társadalom vágyik a megértő szóra, vágyik arra, hogy az egyén közösséghez tartozzon, méghozzá jó közösséghez. Itt van a mi szerepünk: lehetőleg minél több házaspár és atya, szerzetes ismerje fel az Úrnak azokat az ajándékait és kegyelmeit, amiket a házasság és az egyházi rend szentségei rejtnek! Ezeket szeretné mozgalmunk megerősíteni. ■

Nézőpont

SZÜLEINK ÚTJA HAZAFELÉ

„Láttuk, hogy önálló életvitelre képtelenek lesznek, tehát döntöttünk: magunkhoz vesszük őket.”
Áldozatos szeretetről, nemzedékek közötti igaz kapcsolatról szól ez a nem mindennapi történet.

Forgács János és Zsuzsi felnévelték kilenc gyermeküket, tizenegy unokájuk születtett ez ideig, és most Zsuzsi szülei kerültek gondoskodásuk középpontjába.

Zs.: Szüleim annak idején csak polgárilag házasodtak össze, nem voltak gyakorló vallásos emberek. Isten létét azért elfogadták, és bátyámmal a családon belül igazi szeretetlégkörben élhettünk.

Miután megismerkedtem Jancsival találtam rá igazán Istenre, és Ő lett közös életünk irányítója, értelme, családuk gondviselője, vigaszunk és erősségünk.

Szüleim eleinte furcsa szemmel nézték a számukra különleges, új szokásaimat (templomi előadásokra jártam, vasárnaponként misére, megbérmálkoztam), esküvőnk után pedig olyan emberekkel kerültünk kapcsolatba, akikre bármilyen gondban, nehézségben számíthattunk. Ez annál is furcsább lehetett számukra, mivel mi nagyon zárt család voltunk.

Öt évvel ezelőtt váratlan dolog történt. Édesapám elújságotla, hogy hatvan év után meggyónt, megáldozott és vasárnaponként szentmisére jár. Hosszú évtizedek kéri imáját hallgatta meg a Jóis-

ten. Három éve pedig édesanyám kért meg: segítsek neki felkészülni az életgyónására.

J.: Aranylakodalmukra finoman céloztunk arra, hogy szeretnénk, ha egyháziilag is rendeznék a házasságukat, de Zsuzsi édesapja keményen ellenállt. Egyik reggel anyósom telefonált. Kétségbeesve mesélte, mit mondott neki a gyóntatója, amikor megtudta, hogy egyháziilag nincsenek megesküdve: addig nem járulhat szentségekhöz, amíg ezt nem rendezik. Végigsírta az éjszakát, és elkeseredésén megrendülve apósom beleegyezett az esküvőbe. Mi pár napon belül beszereztük a szükséges iratokat, és három hét múlva gyermekeik, unokáik és dédunokáik körében megtörtént a nem mindennapi, de csodaszép esküvő.

Zs.: Fél év múlva édesanyám újabb vágyát közölte: bérmálkozni szeretne. Felkészítettük, és tizenhat éves unokájával együtt, hetvenhat évesen felvehette ezt a szentséget is. Örömöm határtalan volt.

J.: Tavaly egy szeptemberi hajnalon ismét csörgött a telefon.

Anyósom sírva mondta, hogy Apu elesett, nem tud felállni és beszélni sem. A kiérkező mentők megálapították az agyi infarktust. Jobb oldala lebénult, néma lett, és ettől a naptól kezdve teljes ellátásra szorult. Ráadásul Zsuzsi édesanyja is egyre zavartabbá vált. Gyakran eltévedt az utcán, a főzésnél az ételrecepteket összekeverte, és kezdett zavaros dolgokat beszélni. Láttuk, hogy önálló életvitelre képtelenek, tehát döntöttünk: magunkhoz vesszük őket. Földszinti hálósobánkat átalakítottuk és átadtuk részükre, mi pedig felköltöztünk a tetőtérbe.

Zs.: Négy év munkanélküliség után tavaly szeptemberben végre állást találtam egy óvodában. Egy hete dolgoztam csak, mikor Apu lebénult. Állásomat a második hónap végén fel kellett mondanom. Anyuról ugyanis kiderült, hogy súlyos Alzheimer- és

ran Erzsikének, Ilonkának hívott. Már ő is teljes mértékben ellátásra szorult, egy percre sem lehetett őket magukra hagyni. Gyerekeink sokszor jelentettek nagy segítséget számunkra azzal, hogy pár órára vagy egy napra átvették a felügyelet tőlünk

J.: Voltak azonban ebben az élethelyzetben is gyönyörű és tanulmányos pillanatok. Éreztük, hogy az életszentség felé vezető utunknak lényeges szakasza, igazi próbátétel ez.

Szerettük volna megszépíteni életünknek ezt az utolsó és egyáltalán nem könnyű szakaszát. Igyekezünk mindig az általuk kedvelt ételeket

készíteni. Mivel Apu nagyon szeret az udvaron napozni, tolószékeiben sokszor vittük ki a kertbe, végigmutogattuk a fák virágait és gyümölcseit. Anyu szerette a bibliai történeteket hallgatni, én pedig szívesen meséltem őket. Az esti és étkezési imát mindig együtt mondtuk. Amíg csak lehetett, elvittük őket misére, később papot hívtunk hozzájuk.

Néha elveszítettem a türelmemet látva Apu makacsságát, amikor nem akart reggelizni vagy nem akarta gyógyszereit bevenni, ugyanígy Anyu indokolatlan riasztásaikor. Utána bocsánatot kértem tőlük, megöleltük egymást, és ment tovább az élet. Megtanultam, hogy Anyunak – bármilyen furcsa, zavaros dolgot mond is – nem mondok ellent. Minden érthetetlen kérdésére komolyan válaszoltam. És ez megnyugtatta őt.

Megható volt látni, ahogy még elesett állapotukban is szeretik egymást. Aput nem tudtam úgy eltolni kerekesszékeivel Anyu ágya mellett, hogy a kezét meg ne fogta vagy meg ne simogatta volna. Anyu, amíg menni tudott, odaodacsoszogott Apu ágyához és puszkival halmozta el. Később csak a kezét tudta már megfogni, aztán már csak megérinteni...

Zs.: Egy éve még nem tudtuk, mennyi időre adta őket Isten különleges ajándéku nekünk, de kiderült, hogy Anyut csak tíz hónapig. Éreztük, hogy egyre gyengébb és elesettebb lesz, s gyermekeink és unokáink egymás után jöttek elbúcsúzni tőle. Itthon halt meg, csendesesen, családi körben. Szentségekkel megerősítve költözött át a mennyországba. Az aznapi evangélium így szólt: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, én megkönnyítelek titeket...”

Aput próbáljuk segíteni és vigasztalni fájdalmában és magányában. Amíg ő is átmegegy a mennyországba, szeretném viszonzni azt a szeretetet, amivel ők szerettek engem.

Tudjuk, hogy erre a munkára csak együtt vagyunk képesek: egymással és Istennel. Ezért elsősorban Neki tartozunk hálával, és természetesen egymásnak is.

Szerkesztette: Erhardt Krisztina

Nevelő Zoltán

Parkinson-kórban szenved. Állapota rohamosan romlott. Míg menni tudott, állandóan haza akart szökni. Ágyából kikelve sokszor elesett. Éjszaka emiatt 3-4 részletben aludtunk. Fáradtak, kimerültek voltunk. Harmadszori egyhetes kórházi kezelése után már nem volt képes lábra állni sem. Nem tudta ki vagyok, gyak-

**Hortoványi
Emőke**

Felkerestem *Suhajné Pikács Gizellát*, akinek a táncsoportja az Országos Cigány Bibliaversenyen legutóbb első helyezést ért el, és a környékbeli falunapokon, valamint a roma Ki mit tud? fordulón okleveleket kapott.

Őszi hegyek, dombok, várromok közt kanyarog a balassagyarmati vonat, de ha véletlenül elszalasztanád, ahogy velem történt, öt órát kell várnod, amíg visszafordul. Dejtár vasútállomásán kitört ablakok, lógó ajtó, sehol egy lélek. Nem csoda, hiszen két kilométerre esik a településtől. A sűrűbben közlekedő busz pedig a bekötőútnál áll meg, úgy négy-öt kilométernyire. A középkorú férfi, akitől tájékozódok, Gizike sógora. Reggel van még, de ő már legyalogolt tizenöt kilométert a munkanélküli segély miatt. Rójuk az országutat az egy udvarban élő nagy család házáig. A fiatalasszonyt féléves kislfiával és anyósával találom otthon, a két nagyobbik iskolában van. Apjuk, *Suhaj Kálmán* ritka szerencsés: munkát talált.

„Iskolás koromban nagyon szégyelltem magam, állandóan csúfoltak a származásom miatt. Mire 17 éves lettem, megutáltam az életemet. Egy cigány messzebből indul, meg se akarják ismerni” – emlékezik Gizike a kezdetekre. Ekkor szólította őt meg Borsosberény új plébánosa. *Szekeres Mihály* nemcsak egy új hittanost látott benne, hanem biztatta-bátorította: „Isten ilyennek teremtett, Ő így szeret téged.” A maga környezetében kezdte már megsejteni, hogy ez igaz, de amikor a Máriapolira meghívta az atya, elővette a régi félelem. Ám ott kicsik-nagyok körülvették, neki örültek! Egy magyar lány még a szoknyáját is kölcsönadta neki! Akkor történt, hogy egy csoport fiatal megtanult cigány és magyar táncokat. Felfedezték egymás kultúráját, és be is mutatták 1995-ben

MOST MÁR BÜSZKÉN KIHÚZZÁK MAGUKAT!

Cigánytánc és emberi méltóság:
Borsosberény–Róma–Dejtár.

a Fokoláre Mozgalom fiataljainak nemzetközi találkozásán. Gizike és barátai az egységnek erről a tapasztalatáról II. János Pál pápa előtt is tanúskodott. „Valóban Isten szerezte, hogy cigánynak teremtett!” – ezzel a mély meggyőződéssel tért vissza Rómából.

A házuk udvarán kezdte taníthatni a gyerekeit. A zenére nézettek befelé hozzájuk, így hívta be a kicsiket. A nagyobb lányok egy darabig álldogáltak, de amikor nem figyelték őket, beálltak a próbákra. Cigánytáncokat tanulnak a Kormorán és az Árvácska együttes kísérezőzenéjére, meg arra, amit a saját gyűjteményéből Gizike szedegget össze. Mára az 5–18 éves korosztályból 27 tagja van a *Csupaszív* táncsoportnak. A ruháról maguk gondoskodnak, mindenki megvet-

te a csörgős kendőt, pedig nagyon szegények az emberek!

A múlt karácsonyra jelenettel is készültek – már a felnőttek bevonásával. Hogy a közönséget megvendégeljék, mindenkitől egy kenyeret vagy egy üdítőt kért Gizike, azt adnak hitelbe is. Sokan elmenetek, és együtt kenték meg a vajas kenyereket. A jó hangulat közepette beállított a püspök atya.

Indulás–kapcsolatok–családi élet: Borsosberény–Róma–Dejtár.

„Kálmán dolga a hangszerelés. De már nem kell saját költségen utaznunk, ő rendeli meg a buszt a Ceferino Háztól” – büszkélkedik a feleség. *Ceferino Giménez Malla*, cigány névén *El Pelé* a spanyol polgárháborúban egy pap életét akarta megmenteni. 1997-ben boldoggá avatták, ő a cigányok első

vértanúja. A Ceferino Ház a Váci Egyházmegyében széles körben segíti a cigány és nem-cigány kapcsolatokat a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia jóvoltából.

„Misi atya bemutatott egy magas papnak. Ő azt kérdezte: hogy lehetne itt közösség?” – folytatja Gizike, aki önkéntes munkatárs lett. A Vándorevangéliumot adják kézről kézre, majd *Dúl Géza* atya jelenlétén felbátorodva elmondják, hogy kinek mit mondott az a bibliai rész. A dejtári evangelizációs csoport tagjait a fiatalasszony fogja össze.

És ő? Miből tud Gizike feltöltődni? Vagyódott a bérnalkozásra, de még három évet kellett volna várnia. A püspök atya azonban megbérmálta tavaly ősszel. „Felnőtt fejjel én döntöttem a hit mellett, és nagyon boldog vagyok! Azt szeretném, ha a gyerekeinknél is így lenne.”

A kapcsolat a fokolárral a közös táncsal erősödött meg. Egy méltóságára érzékeny fiatal egyre tovább lendít a kezdő tapasztalat. Akik legelőször szerették őt előítéletek nélkül, azok életét akarta hát utánozni. „Közben így imádkoztam: Istenem, ha azt akarod, hogy férjhez menjek, mutasd meg a páromat. Akkor hamarosan megismerkedtünk, és én rögtön tudtam, hogy Kálmán az.”

„A táncban pedig nem az ügyesség a legfontosabb, mi nem úgy működünk! Olyan senkinek nem mondok, hogy ne táncoljon! Leállítom a többiek, ha éreztetni akarják valakivel, hogy ő ügyetlen. Néha sokkal több a lelkesedés benne, és attól fog jól mozdulni. Eleinte botlábúak voltak a gyerekek, de olyan szívvel csinálták, hogy nagyon ügyesek lettek. Ezért vagyunk mi a *Csupaszív* táncsoport. A lányok, akik nehezen állnak be közénk, és nem akarnak szerepelni, most már kihúzzák magukat. Büszkéek rá, hogy ők cigányok!” ■

NOVI SVET

Tanúságtétel az emberről. A „Città Nuova” szlovén nyelvű első kiadása még a titói időkre nyúlik vissza.

Előttek egy 1964-ben készült stencilezett lap, és egy huszonnyolc oldalas, fényképekkel illusztrált színes borítójú folyóirat. Milyen nagy a különbség, mekkora a megtett út, mennyi a feltehetően tapasztalat és leküzdött nehézség! Annak az első, kétoldalas kiadványnak

értékes, sokatmondó története van számunkra. Arról árulkodik, hogy Szlovéniában (mely akkor még a Jugoszláv Köztársaság része volt) sokan akartak tanúságot tenni a Fokoláre Mozgalom születése idején az egység lelkiségéről minden lehetséges eszközzel. A sajtóval is. Egy olyan társadalmi rendszerben, amely nem engedte meg a szabad véleménynyilvánítást! Az „Életige” lapja összekötötte egymással a születőben lévő közösség tagjait és terjesztette *Chiara Lubich* lelkiségét. A cikkek szerzői között az ő nevét is ott találjuk. Abban az időben egy hivatalos szerv vagy szervezett csoport léte kockázatos lett volna. Azonban Chiara személye – valóban forradalmi és egészen új gondolatai ellenére – szinte észrevétlenül tudott maradni. „Valaki Más” állt mögötte! A papok védelmezték, és csendes, ám annál kitartóbb munkával elterjesztették és felvirágoztatták Szlovénia egész területén Mária Művét, és vele azt az első lapot. Ma a Novi Svet katolikus körön belül nem szorul különleges bemutatásra: sokan ismerik, értéklik püspökök, papok és szerzetesek, valamint az elkötelezett világiak és a politikusok, ugyanakkor szívesen olvassák az evangélikusok is. Sajátossága, hogy pozitív módon viszonyul a hétköznapi élethez: keresztény szempontból, elsősorban a Szeretet-Isten felfedezésének tapasztalatából igyekszik bemutatni a nagyvilág és a szűkebb környezet eseményeit. Vezérelve, hogy figyel az emberre, amikor mérlegre helyezi mindazokat a kérdéseket, amikkel nap, mint nap találkozunk.

A család, a munka, az iskola világához az egyetemes testvériség nézőpontjából közelít.

A tárgyyszerűsége és az eredetiségre törekvés elismerését jelenti a növekvő olvasói kör mellett az a tény is, hogy az ország egyetlen katolikus rádiója havi harminc percet szán a folyóirat által felvetett különböző témák megvitatására.

A folyóiratért dolgozni állandó kihívást jelent. Folyamatosan szembesülni kell a legkülönbözőbb nehézségekkel. Ugyanakkor a kiadóra és minden munkatársra ösztönző erővel hat a tudat, hogy egy széles, világméretű háló részei vagyunk. Ez az „egyesült világ” építésére irányuló erőfeszítés teszi szerény léptékei ellenére is egyedülállóvá a Novi Svet-et.

Adam Dragan
Fordította: Vízsolgyi László

VIGYÁZAT, JÖN A... VÍZIPIPA!

Fiatalok körében egyre népszerűbb a vízpipa. Felelősek vagyunk egymásért, fontos helyesen itélnünk meg a jelenséget. Sokan úgy vélik a vízpipáról, hogy kevésbé káros, mint a cigarettázás.

Modern világunkban a kultúrák közeledése visszafordíthatatlan jelenség, amely pozitív fejlődést eredményezhet – saját aktív közreműködésünkkel. Azonban a más kultúrákból származó újdonosságokkal kapcsolatban is jó, ha tudatosan formálunk véleményt, és utána döntjük el, hogy használni kívánjuk-e azokat.

A vízpipa a keleti népek dohányzásának ősi formája, egy

A cigarettázás káros hatásait jól ismerjük. A cigarettafüstben több mint negyven rákkeltő anyag és csaknem négyezerféle kémiai vegyület található. A szív- és érbetegségek kialakulását is fokozza.

Napi két vízpipázás során annyi *kotinin* (a nikotin bomlásterméke) ürül a vizelettel, amennyi napi két doboz cigaretta elszívásának felel meg. A nikotin a függőség kialakulásáért felelős, ezért is veszélyes anyag.

A vízpipa belélegzett füstjében akár háromszor annyi szénmonoxid is lehet, mint a cigarettafüstben. A nemdohányosoknál mért 2 százalékról a cigarettázás hatására 6 százalékra nőtt a szénmonoxid által lekötött (tehát oxigént nem szállító) vérhemoglobinnak a szintje, míg a növekedés a vízpipázóknál 10 százalékos.

Egy vízpipázás során belélegzett füstben körülbelül ötvenszer több a rákkeltő vegyületek mennyisége, mint amennyi egyetlen cigaretta füstjében előfordul.

Használata különböző fertőzések terjedését is elősegítheti, illetve kábító hatású szerek használatakor súlyos mérgezésekhez vezethet.

Összefoglalva, a vízpipázók ugyanazoknak a káros hatásoknak vannak kitéve, mint a hagyományos dohányosok, ráadásul a cigarettázásnál nem alkalmazott különböző adalékok, illetve közös eszközhasználat veszélyeivel is számolniuk kell. Mindezek ismeretében tegyük meg részünket, és vigyázzunk a magunk és a mások egészségére, amit ajándéknak kapunk a Teremtőtől.

Román Zsuzsa

Egészségünk

évszázadok alatt kialakult füst-belélegző készülék, mely a XXI. század elejére világszerte elterjedt. Európában viszonylag új jelenség. Elsősorban teaházakban, klubokban jönnek össze a fiatalok, ahol csoportosan vízpipáznak. Vonzó dolog összejönni a barátokkal – különösen ebben a korosztályban –, és a vízpipázás erre az együttlétre is alkalmat ad, ráadásul az újonnan kipróbált ízek, illatok a keleti világ varázsát idézik.

Sok tévhit kering a vízpipával kapcsolatban, főleg az ártalmatlanságát illetően. Az elmúlt néhány évben azonban új és bizonyító erejű vizsgálatok eredményeiről számolnak be az orvosi szakmai fórumok, például 2005-ben az Egészségügyi Világszervezet, 2007-ben az Amerikai Tüdőgyógyász Társaság, 2009-ben a brit Egészségügyi Minisztérium és a Dohányellenőrzési Központ.

A vízpipadohány általában ízesítő anyagokat, például gyümölcsdarabokat, kávét, csokoládét is tartalmaz a dohányon kívül. A dohányfüstöt többen szívják vízen át egy csövön keresztül fél-egy óra hosszat. A használt dohány mennyisége lényegesen meghaladja az egy szál cigarettában lévő dohány mennyiségét.

NAGYOBB ÖNBECSÜLÉS?

Mindig nagyon elfogadó voltam a férjemmel, nemcsak a természetem miatt, hanem hogy neki örömet szerezzek. Miközben visszafogtam magam, hogy ne az én akaratom érvényesüljön, ő egyre nagyobb teret nyert... Nem segített az otthoni munkákban, ő döntötte el, hogy mit vásároljunk, mikor, hová menjünk, és mely barátokat hívjuk meg vendégségbe. Amikor ezekről igyekeztem vele beszélni, szinte mindig falba ütköztem, és a békesség kedvéért inkább visszakoztam. Aztán elkezdett az interneten szörfölni, rólam pedig megfélemedezett. Végül felfedeztem, hogy van egy kedvese. Nem találkoznak ugyan, mégis gyengéd üzeneteket váltanak egymással minduntalan. Rákényszerítettem, hogy szakítsa meg a kapcsolatot – életemben először álltam a sarkamra. Kimondhatatlanul szenvedtem, és közben próbáltam megbocsátani...

Ha kezdettől fogva nagyobb lett volna az önbecsülésem – akár a veszekedésig menő véleménynyilvánítással –, sokkal boldogabb lettem volna, és a házasságunk sokkal szilárdabb. Hogyan egyeztethető össze az önajándékozás és az önbecsülés, mely utóbbi nélkül felbillen a kapcsolat egyensúlya, és tönkremegy a házasság?

E. F.

Önajándékozás vagy önbecsülés – ezek nem ellentétes fogalmak. Ha ajándékozni akarjuk magunkat, nemcsak azokat az érzelmeinket kell kommunikálnunk, amelyeket szívesen kinyilvánítunk a másinak a szeretet, a tisztelet és az öröm kifejeződéseként, hanem azokat

is, amiket nehéz kifejezni, mert nem akarunk velük terhet rakni a másikra vagy fájdalmat okozni. Hangot kell tehát adni a csalódásunknak, a bosszúságunknak és a zavarunknak is. Próbáljuk meg ezt mondani: „Számomra megalázó, amikor így viselkedsz; úgy érzem, hogy kihasználsz.” Vagy: „Ez nem tetszik. Jobban örülnék, ha...”

Az önkifejezést tanulni kell. A férje esetleg önvédelemből emel falat maga köré. Talán nagyobb érzékenységgel kellene kívánnunk a megfelelő pillanatot a beszédre, és ahelyett, hogy kifakadnánk, és ösztönös reakcióként támadásba lendülnénk, inkább hősies nyugalommal, lefegyverző erővel kezdhetnénk így is: „Tudod, azt hiszem...”

Egy kapcsolatot úgy lehet építeni, ha kifejezzük a másinak, mire van szükségünk, mit gondolunk, miért aggódunk (amellett, hogy a másikat meghallgatjuk). Másiklönben tán nem színlelés, ha a békesség kedvéért elhiti a férjével,

hogy minden rendben van, noha ez nem igaz? Nem könnyű színt vallani, különösen, ha valaki engedékeny és belenyugvó alkat. Bátorságra van szükség, hogy olyannak mutassuk magunkat, amilyenek vagyunk. Bízunk kell magunkban és a másik szeretetében. Ha nem ezt tesszük, előbb-utóbb robbanás lesz a vége.

Leírja, hogy lassan már két külön életet éltek egymás mellett, és mindketten egyedül érezték magukat. Ilyen helyzetben sokkal sebezhetőbbé válik az ember, és a felszínesség vagy a magány hatására esetleg azzal álltatja magát, hogy másvalakivel jobb lenne.

Mivel képes volt megbocsátani, sikerülhet mindkettőjüknek megváltoznia és együtt újrakezdeniük. Ez már kiindulópontja lehet – különbözőségük ellenére is – egy sokkal igazabb kapcsolatnak, amelyben szeretnék őszintén és egyre jobban megérteni egymást.

Giovanna Pieroni

Fordította: Medvey Judit

Családi élet

3

INFLUENZA

Mindig kérdés, még az ismert és gyakori betegségek esetében is, hogy mit lehet tenni az elkerülésük érdekében, hogyan lehet alakítani a lefolyásukat. Előtte azonban szóljunk néhány szót a lelki vonatkozásokról is.

Orvos vagyok, az a hivatásom, hogy meggyógyítsam a betegeket, vagy segítsen megelőzni a betegségeket, de ha ez nem is mindig sikerül, próbáljam meghosszabbítani, jobbra tenni az emberek életét.

Munkám során látom, bár a betegség sokféle lehet, könnyű vagy súlyos, rövid vagy hosszan tartó, váratlan vagy előre megjósolható, valami azonban mindig közös

marad: kizökkenti az életünket az addigi kerékvágásból. Ez a „zökkenés” néha fájdalommal, veszteséggel jár, elkeseredettséget vált ki bennünk, de sokszor a hasznunkra válik, lelki fejlődésünket szolgálhatja. Néha csak ilyenkor tudunk az életvitelünkben helyes fontossági sorrendet felállítani, jó elhatározásokat tenni, „új életet kezdeni”. Sokszor a gyógyulást – különösen akkor, ha súlyos bajunk volt – úgy tapasztaljuk meg, mint egy kis feltámadást, egy új lehetőséget az életben. A beteg ember kisebb-nagyobb mértékben kiszolgáltatottá válik, a családtagoknak alkalmuk nyílik arra, hogy szeretetüket, türelmüket megmutathassák. Ezek a próbatételek megerősíthetik a családi, baráti kötelékeket.

Hónapok óta rengeteget hallhatunk az új influenzáról. A védőoltással kapcsolatos vitába nem szeretnék beleszólni, bár szinte minden ismerős felteszi a kérdést, hogy mi a véleményem. Beoltottam magamat, és mindenkit, aki kérte, a régebbi és az új oltóanyaggal is. Eddig lényeges ol-

tási szövődményről nem tudok, és remélem, később sem fordul elő. Az influenza-betegségek jelentős részét sikerül így megelőzni, de ehhez szükséges, hogy minél korábban, még a járvány előtt megtörténjen az oltás. Ha nem oltattuk be magunkat, jó, ha erősítjük immunrendszerünket C-vitaminnal, mozgással... és kerüljük a fertőzéshez vezető alkalmakat.

Ha mégis jelentkezne, az influenza tünetei: torokfájás, láz, izomfájdalmak, fejfájás, garatból, légcsőből való köhögés, égő fájdalom, esetenként nátha vagy hasmenés-hányinger. Fontos, hogy ne fertőzzünk másokat, pihenjünk, csillapítsuk a lázat (gyerekek szalicilt: Aspirint, Kalmopyrint ne kapjanak, mert ezek szedése ilyenkor súlyos szövődménnyel járhat). Bőven igyunk folyadékot (mézes tea, limonádé). A köptető kezdetől jó hatású, hasmenés esetén diétázzunk (laktóz tartalmú ételek – tej, tejföl, tejszín, juhtúró, stb. – egy hétig tilos!), és fogyasszunk könnyen emészthető ennivalót. Antibiotikum a vírusra nem hat, csak felülfertőződés esetén adjuk, (pl. egy-két nap láztalanság után visszatérő láz, sárgás, vagy sötétebb színű orrváladék, köpettel járó köhögés). Az első két-három napban a láz a vírus direkt hatása, nehezen csillapítható, gyorsan visszatérő, míg a felülfertőződésre utaló későbbi láz általában naponta csak egy-két alkalommal jelentkezik, lázcsillapítóra jól reagál. Ha addig nem tettük, vegyük fel a kapcsolatot az orvosunkkal, amikor felmerül bármilyen szövődményre utaló gyanú.

Nagy Márta

FALU ÉS VÁROS

Háromtól kilencvenkilenc
éves gyerekeknek

Ha valaki éntőlem azt kérdezné, a falut becsülöm-e többre vagy a várost, azt felelném:

- Először te mondd meg nekem, hogy a jobb szemedet becsülöd-e többre, vagy a bal szemedet?

Erre a kérdésre természetesen csak azt lehet felelni, hogy az ember az egyik szemét csakúgy megbecsüli, mint a másikat. Egyforma hasznát veszi mindkettőnek, és csak a kettővel együtt lát tökéletesen.

Így áll a dolog a faluval és a várossal is. Kiegészítik egymást, rá vannak szorulva egymásra, és nagyon szerencsétlen ország volna az, amelyik csak faluból vagy csak városból állna.

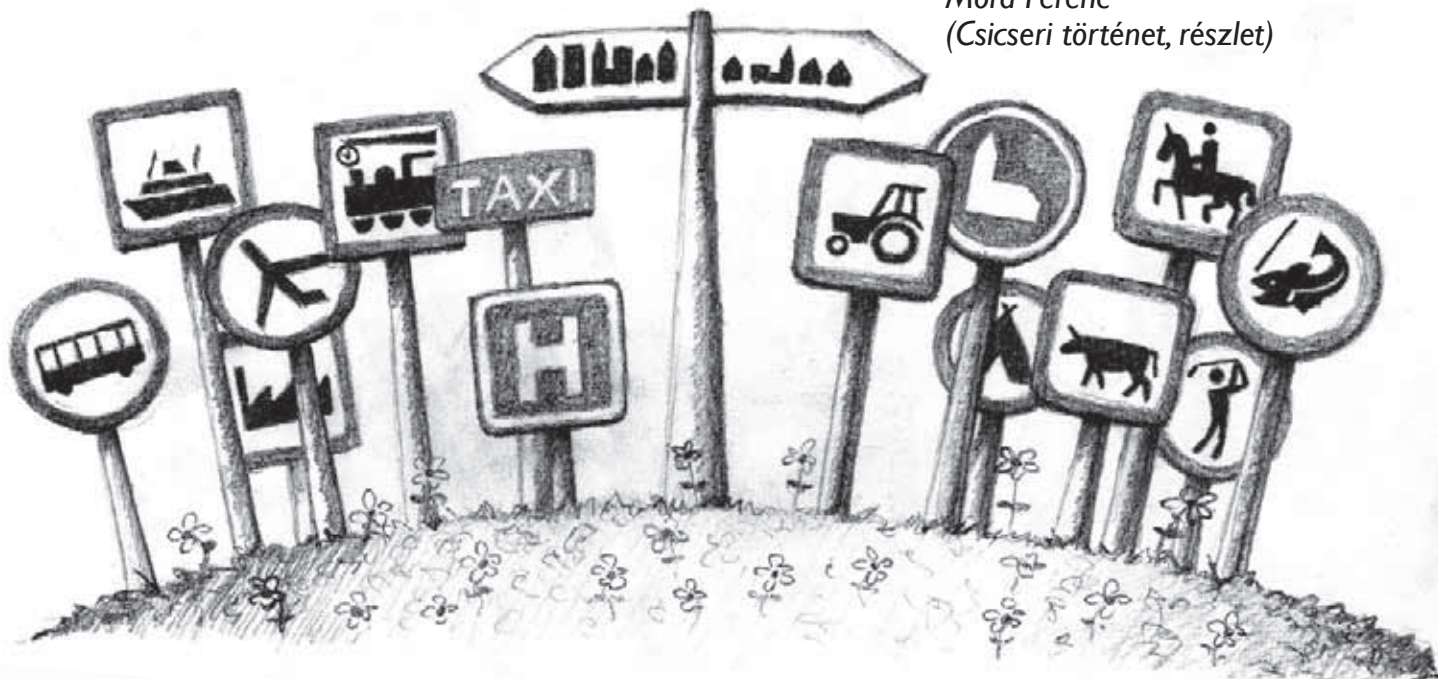
Képzeljétek el, mi lenne abból a városból, amelyik egy reggel arra ébredne fel, hogy falu nélkül maradt. Mondjuk olyanformán, hogy a falusi emberek egy nagy falat húznának a falujuk körül, amin nem hagytak se ajtót, se ablakot. Semmi közülük többet a városhoz, éljen, ahogy tud!

Hát bizony nagyon szomorú ébredés lenne. Először nem volna mit reggelizni, azután nem volna mit ebédelni, és végre nem volna mit vacsorázni. Mindennapi kenyerünk a szántóvető falusi ember tenyerén van. A tejet, a vaját, a húst, a főzeléket mind a falu adja a városnak. Falu nélkül nincs piac, és piac nélkül üres marad a konyha. [...]

Szerencsére a falunak sohase jutott még eszébe, hogy fölmondja a barátságot a városnak, és kőfallal rekessze el a búzamezőket, a legelőket, a bogárhátú, kertes kis házakat a palotás várostól. És nem is juthat eszébe soha, mert azzal a falu nemcsak a várost veszítené el, hanem magát is. A falu éppen úgy rá van szorulva a városra, mint a város a falura. Egy hajszállal se kevésbé, egy hajszállal se jobban, hanem egy hajszálalig annyira. [...]

Az az igazság, hogy édestestvérek a falu meg a város, s az ő egyetértésük teszi virágzóvá és boldoggá a közös édesanyját, az országot.

Móra Ferenc
(Csicseri történet, részlet)

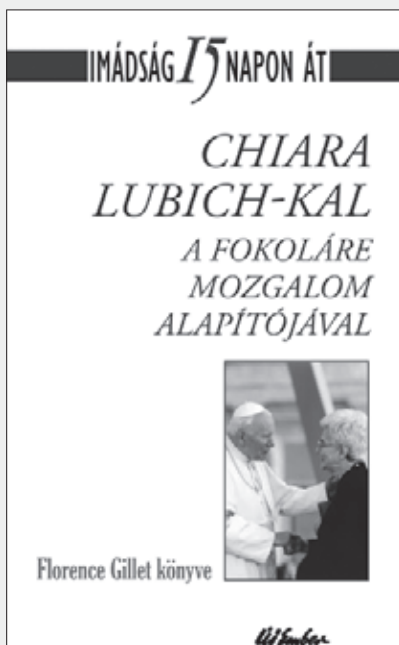
Gy. H.

Az Új Ember Könyvkiadó sorozatában most megjelent könyv imára hívja az olvasót az egység lelkiségében.

Florence Gillet Párizsban született 1943-ban. A Fokoláre Mozgalom elkötelezett tagja 1966 óta, doktorátusát teológiából 1977-ben szerezte a Gregoriana Pápai Egyetemen.

Misztikus teológiát és Egyháztörténetet tanított a mozgalom loppianói képzési központjában. Miután hat évig dolgozott a Püspöki Tanácsban a keresztyények egységéért, 1998-tól kezdve Chiara Lubich közvetlen munkatársai közé tartozott mint tolmács és fordító.

A könyv megvásárolható az Új Ember Kiadó boltjaiban.

EGY IDŐSZAKOS VÁROS, AHOL MINDENKI A SZERETET MŰVÉSZETÉT GYAKOROLJA – ÍGY SZOKTÁK JELLEMEZNI A FOKOLÁRE MOZGALOM MÁRIAPOLI TALÁLKOZÓIT.

MINT MINDEN VÁROSBAN, ITT IS BÁRKI HELYI LAKOS LEHET: FELNÖTTEK, FIATALOK, GYEREKEK, SZÜLŐK, EGYEDÜLLŐK, PAPOK, SZERZETESEK.

**MÁRIAPOLI
2010
március 12-15.**

ZÁNKA

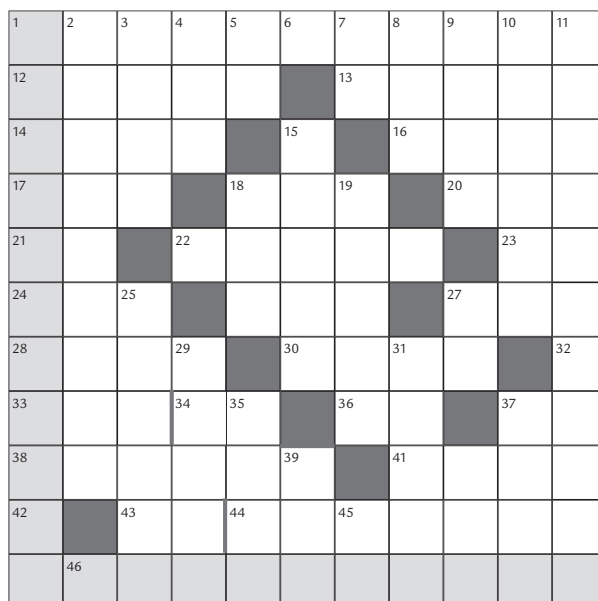
mariapoli@fokolare.hu

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő Galgóczy Erzsébet (1907-1962, nem az író) nekünk szóló **üzene**te: „Ha Jézus vendégségbe megy, vele megy a keresz is, de... a függőleges 1. és a hozzá tartozó vízszintes.”

Vízszintes: 1. Életpálya megváltozása 2. Lopá 13. Olcsó szállás 14. Égéstermék 16. Csontos hús 17. Mutató névmás 18. Kacat 20. Dicső egynemű! 21. Félig suli! 22. Jóindulat 23. Étélizesítő 24. Becézett női név 26. Tengeri hal 27. Kenyeret vajaz 28. Tölgyfa termése 30. Kis Miklós 32. Az energia jele 33. Egyetemes Tizedes Osztályozás 34. Fél alma! 36. Római é! 37. Római 550 38. Vallásos zenei irányzat 40. Majdnem flekk! 42. Ittrium 43. Dátumrag 44. Ide szállnak a varjak

Függőleges: 2. Óra alkatrésze 3. Olasz város 4. Kártékony bogár 5. Szolmizációs hang 6. Oxigén 7. Üres rom! 8. Végtelenül adok! 9. Leszárma 10. Szem és főzelék is 11. Veszik, de nem adnak sokat érte (két szó) 15. Tisztítom 18. Ábrahám testvére 19. Rögeszme 25. Veszőből font szállítóeszköz névelővel 27. Házból 29. Jobb adni, mint... 31. Cipőt pucol 35. Bolgár pénznem 37. Jó kedély 39. Textilipari növény 41. Lesek egynemű 45. Kiejtett mássalhangzó 46. Dehogy

Előző rejtvény megfejtése: Viselj el mindent, de a szeretetet ne tépd szét.

Kertész, D.

HIÁBA TARTOD
A MARKOD!
TÉL VAN!

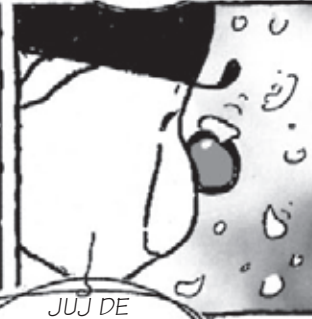
ÍGY SEGÍTEK NEKI,
HOGY HIGGYEN A
TAVASZBAN!

RÖGESZMÉJE, HOGY
MINDENT AKAR ADNI...
ETTŐL MÉG AZ ÉG IS
ELÉRZÉKENYÜLT!

Kertész, D.

JUJ DE
CSIKLANDOZI!
MI MINDENT KITALÁL
AZ ÉG, CSAK HOGY
ELMOSOLYODJUNK!

Albert
CAMUS

KEZET csak megfogni szabad...
Elveszíteni **vétek**... Ellökni **átok**...
Egymásba simuló kezek TARTJÁK ÖSSZE
Az Eget s a Világot

